

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

26. SRPNA 2001

Z obsahu:

**Hymnus o Boží
prozřetelnosti**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
8. srpna 2001
- strana 2 -

Mše blahoslaveného otce

Pia (2)
- strana 4 -

Také kněz má srdce

Kardinál Godfried
Danneels
- strana 6 -

**Poselství pro nás - svatá
Monika**

Wolfgang Stadler
- strana 7 -

**Maria, Pomocnice
křesťanů**

Homilie kardinála
Joachima Meisnera ve
Zlatých Horách
11. srpna 2001
- strana 8 -

Otevřený dopis kněžím

Sv. Terezie z Lisieux
- strana 9 -

Rozpaky před Marií

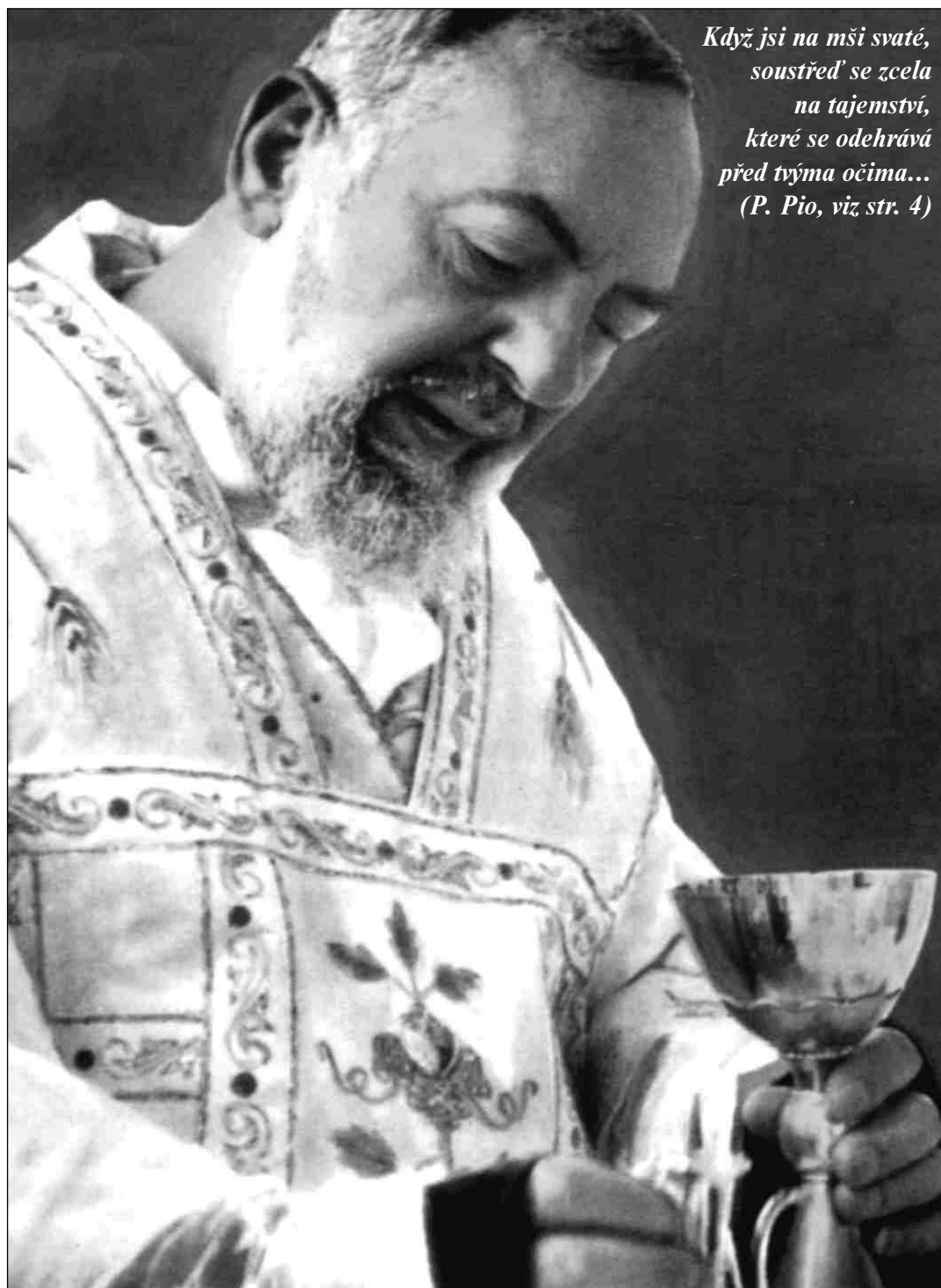
Karel Komárek
- strana 10 -

**Zkušenosti
s růžencem v rodině**

- strana 11 -

Radost všech radostí

- strana 14 -

*Když jsi na mši svaté,
soustřed' se zcela
na tajemství,
které se odehrává
před tvýma očima...
(P. Pio, viz str. 4)*

Hymnus o Boží prozřetelnosti

Rozdělen do 22 veršů, přesně kolik je písmen hebrejské abecedy, je žalm 32 písní chvály Pánu vesmíru a dějin. Jásavá radost ho provází od prvních řádků: *Radujte se spravedliví z Hospodina, sluší se, aby ho dobří chválili. Citerou oslavujte Hospodina, hřejte mu na desetistrunné harfě* (vv. 1-3). Toto zvolání (tern'ah) je proto doprovázeno hudbou a je projevem vnitřního hlasu víry a naděje, štěstí a důvěry. Píseň je *nová* nejen proto, že obnovuje jistotu Boží přítomnosti v celém stvoření a v lidských osudech, ale také protože předjímá dokonalou chválu, která zazní v den definitivní spásy, až království Boží dospěje ke svému slavnému uskutečnění.

Chvála z obnovení lidstva

Právě na konečné naplnění v Kristu hledí svatý Basil, když tento úryvek vysvětluje takto: »Obyčejně se jako o *novém* mluví o tom, co je neobvyklé nebo co se právě zrodilo. Jestliže pomyslíš na udivující a všechnu představivost překračující Pánovo vtělení, zapíšeš nutně novou

a nezvyklou píseň. A jestliže projdeš v myslí znovuzrození a obnovení celého lidstva, které zestárla v hříchu, a oznámíš tajemství vzkříšení, i tehdy zapíšeš nová a neobvyklá zpěv.« (Homilie o žalmu 32,2: PG 29, 327) Ostatně podle sv. Basila žalmistova výzva, která říká, *Zaspívejte Bohu novou píseň*, znamená pro věřící v Krista: Ctěte Boha nikoliv podle starého obyčeje podle „litery“, nýbrž v *novosti ducha*. Kdo totiž nechápe Zákon vnějškově, ale poznává „ducha“, ten zpívá *novou píseň* (tamtéž).

Chvála za stvoření

Hymnus je ve své ústřední partii rozdělen na tři části, které se skládají jako trilogie chvály. V první (srov. vv. 6-9) se oslavuje Boží tvůrčí slovo. Obdivuhodná

architektura vesmíru podobající se kosmickému chrámu nepovstala a nevyrostla skrze zápas bohů, jak vnukají určité antické kosmogonie Blízkého východu, nýbrž pouze na základě účinného božského slova. Právě jak učí první stránka knihy Geneze (srov. Gn 1): *Bůh řekl... A všechno bylo*. Žalmista proto opakuje: *On totiž řekl, a stalo se, on poručil, a vše povstalo* (32,9).

Zvláštní význam přikládá prosebník kontrole mořských vod, protože ony jsou v Bibli znamením chaosu a zla. I se svými hranicemi je proto svět ve svém bytí udržován Stvořitelem, který, jak připomíná kniha Job, poručí moři, aby se zastavilo na pobřežní pláži: *Až sem smíš přijít, ale ne dál, zde se složí tvé nespoutané vlnobití* (Job 38,11).

Všudypřítomné Boží oko

Hospodin je také vládcem lidských dějin, jak dokládá druhá část žalmu 32 ve verších 10-15. V silném protikladu tu stojí proti sobě plány pozemských mocností a obdivuhodné záměry, které Bůh stále vytyčuje v dějinách. Lidské programy, pokud chtějí být alternativní, zavádějí nespravedlnost, zlo, násilí a pozvedají se proti božskému plánu spravedlnosti a spásy. I přes přechodné a zdánlivé úspěchy se redukuje na obyčejné machinace odsouzené k nezdaru a k pádu. V biblické knize Přísloví se souhrnně vysvětluje: *Člověk má v srdci mnoho plánů, ale jen úradek Hospodinův obstojí* (Př 19,21). Podobně žalmista nám připomíná, že Bůh z nebe, ze svého vysokého příbytku, sleduje všechny lidské cesty, i ty bláznivé a absurdní, a poznává všechna tajemství lidského srdce.

»Kamkoliv půjdeš, cokoli podnikneš, ať už v temnotách, nebo na denním světle, máš nad sebou Boží oko, které tě vidí,« komentuje svatý Basil (Homilie o žalmu 32,8 str. 29, 343). Šťastný bude národ, který přijímá Boží zjevení a následuje směrnice života, kráčí po jeho stezkách na pouti dějinami. To, co nakonec zůstane, je jediná věc: *Hospodinův úmysl trvá navěky, myšlenky jeho srdce po všechna pokolení* (Ž 32, 11).

Výstraha mocným a povzbuzení věrným

Třetí a poslední část žalmu (srov. vv. 16-22) se z nových dvou zorných úhlů dívá na téma jediné Boží vlády nad lidskými osudy. Pokud jde o mocné, varuje je, aby

ČTVRT HODINY PŘED SVATOSTÁNKEM

Z poselství sv. Antonína Marie Clareta (1807-1870)

*Není třeba mnoho vědět,
aby ses mi líbil,
stačí, když mě velice miluješ.*

*Mluv se mnou prostě,
jako bys mluvil
se svým nejdůvěrnějším přítelem.
Potřebuješ mě prosit za někoho?
Jmenuj ho jménem a pak mi řekni,
co bys chtěl, abych pro něho nyní udělal.*

Pros o mnoho, neboj se prosit.

*Mluv ke mně prostě a přímo
o chudých, které chceš potěšit,
o nemocných, které vidíš trpět,
o zbloudilých, které toužíš
přivést na správnou cestu.*

*Řekni mi za všechny alespoň
jedno slovo.*

si nedělali iluze o vojenské síle svých jezdeckých pluků. Pokud jde o věřící, kteří jsou často utlačováni, osočováni a na pokraji smrti, ti jsou vyzváni, aby důvěřovali v Hospodina, který jim nedá upadnout do propasti zkázy. Tak se projevuje také »katechetická« funkce tohoto žalmu. Proměňuje se na výzvu k víře v jednoho Boha, který **není lhotejný k aroganci mocných** a který **je nablízku slabosti lidstva**, aby je pozvedl a podpořil, pokud má důvěru, jestliže se mu svěří, jestliže k němu povznesou své prosby a chválu.

Svatý Basil ještě vysvětluje: »Pokora těch, kteří slouží Bohu, ukazuje, jak důvěřují v jeho milosrdenství. Kdo totiž nedůvěřuje ve své vlastní velké podniky, ani neočekává, že bude ospravedlněn pro své skutky, má jako svou **jedinou naději Boží spásu a milosrdenství**.« (Tamt., str. 29, 347)

Žalm končí antifonou, která přešla do závěru známého hymnu *Te Deum: Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství, jak doufáme v tebe* (v. 22). Boží milost a lidská naděje se setkávají a objímají. Zajisté, láskyplná Boží věrnost (podle významu původní hebrejské hlásky, zde použité hěsed) je podobná plášti, který zahaluje, hřeje a chrání, nabízí nám pohodu a dává jistý základ naší víře a naší naději.

L'Osservatore Romano
9. srpna 2001
*Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

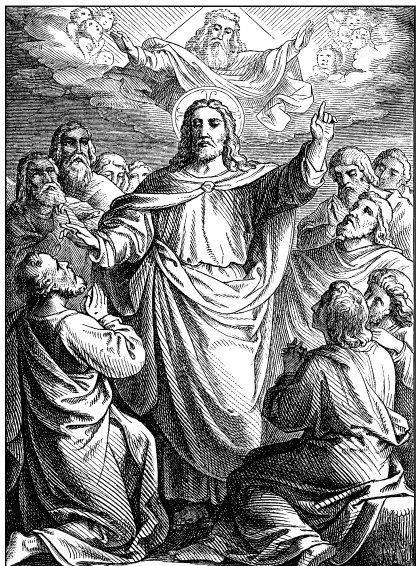
První a poslední

Zamyšlení nad dnešními
liturgickými texty

Usilujte, abyste vešli úzkými dveřmi

Abychom nepřeslechli Ježíšův hlas, musíme být tiši a pozorní. Je tolik věcí kolem nás, které nám nedopřávají klidu a ustavičně nás oslovují z různých stran jedna přes druhou. Chcete-li slyšet svého Mistra, musíte se vymanit z jejich neodbytnosti a vyhledat samotu soustředění. Neboj se opustit je na chvíli. Přečti si znovu pozorně dnešní úryvky a přidej se duší i srdcem k těm, kteří jsou v Ježíšově blízkosti.

Někdo mu položil otázku, která jistě zajímá i tebe: „Je málo těch, kteří budou spaseni? Jaká je naděje, že budu jeden z nich?“ Mistrova odpověď je povzbuzující i varující zároveň. Není úzký okruh těch, kteří mohou být spaseni, ale úzké jsou dveře, které vedou ke spáse. Volba tedy nezávisí na Bohu, ale na tobě. Kdo se zdráhá projít úzkými vrátky a domnívá se, že má právo vstoupit okázale širokou branou, vystavuje se nebezpečí, že zůstane venku a pak už nebude vpuštěn. Uvaž dobře, zda se toto varování netýká i tebe. Ani pro ty, kteří jsou si jisti, že již dlouho slouží Bohu, znají se s mnoha významnými osobnostmi a sami jsou mnoha lidem známí, nejsou k dispozici žádné protekční vchody. I když se pohybuješ v těch nejvyšších kruzích, musíš se umět sklonit a vejít úzkou brankou. Nic z toho, na co tak rádi spoléhají lidé tohoto světa, nemá v Božím království naději na úspěch. Zde neplatí ani široké lokty,

ani protekce či známosti, ani postavení a funkce, tím méně pak chytračení.

To, co tě zavede do Božího království, není prožívání Ježíšovy přítomnosti, ale Ježíšovo následování. Nespoléhej na krásné city, které tě někdy uchvacují, a nebuď smutný tehdy, když pocituješ prázdnotu. Rozhodující není citové hodování, ale věrná cesta úzkými dveřmi pokory, skromnosti, kázně a trpělivosti. To je cesta, kterou kráčí sám Ježíš od samého začátku své lidské existence. Tak jak svůj život začal v bidě a odříkání, tak jej vedl až do bolestného konce. Jeho jediným bohatstvím bylo přijetí a plnění vůle nebeského Otce a věrná služba těm, kteří strádají a potřebují odpuštění a uzdravení. Vešel do slávy tou nejtěsnější branou kříže.

Nepřipoj se k těm, kteří mluví o Kristu, ale chtěli by s ním jen jist a pít. Vyhybej se těm, kteří si sami staví brány široké a pohodlné podle svých vlastních choutek. Neber si příklad z těch, kteří si zakládají na tom, že patří k jeho družině, ale neusilují o to, aby mu byli podobní. Mohlo by se stát i tobě, že Hospodář před tebou zavře dveře a v rozhodující chvíli uslyšíš s překvapením: „Neznám vás, odkud jste. To, čím se řídíte, nejsou moje slova. Vetřeli jste se do mé blízkosti, ale nepřijali jste mou podobu. Široká brána, kterou jste si vymysleli pro své pohodlí a pro svou žádostivost, nevede do království mého Otce, ale do záhuby.“

Zamysli se upřímně, kolika způsoby se snažíš vyhnout úzkým dveřím. I kdyby jimi nikdo nevcházel a cesta k nim zarůstala býlím vlačnosti a pohodlné lhostejnosti, pranic ti nepomůže ubírat se cestou, kudy se hrnou davy. Boží spravedlnost se neřídí míněním většiny a nikdy nemůže být předmětem plebiscitu.

Popros Ježíše, aby postavil do pravého světla všechny tvé výmluvy a sebejisté soudy. Nestyď se přiznat ani k tomu, že Ježíš, možná po léta, nebyl tvou úzkou brankou, že sis v jeho blízkosti jen utvářel své klamné sebevědomí. Pohleď, s jakou láskou přijímá ty, kteří, ač neznámí a nepatrní, přicházejí ze všech světových stran, berou v tichosti na sebe jeho jho a kříž a následují jej bezvýhradně na jeho strmé a úzké cestě. Zařaď se pokorně mezi ty poslední, abys byl přizván k pravému stolování.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,18-21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Půjdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Půjdu a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ - praví Hospodin.

2. čtení - Žid 12,5-7.11-13

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium - Lk 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.‘ Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!‘ Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni jste páchali nepravostí!‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

Mše blahoslaveného otce Pia (2)

V roce 1972 přednášel v Udine kapucín P. Tarcisio, duchovní syn otce Pia (1887-1968), na téma »Mše svatá P. Pia«. Jeho výklad se opíral o poznatky, které mu blahoslavený otec Pio odhaloval »kousek po kousku«. Přednášku pak vydalo nakladatelství *La Casa Sollievo della Sofferenza* v San Giovanni Rotondo, kde je možno ji zakoupit v italském originálu. Přinášíme výňatky z této publikace, které nám přiblíží nejen způsob, jakým P. Pio prožíval oběť mše svaté, ale především nám dávají nahlédnout do samé podstaty nejsvětější eucharistické Oběti.

TRPĚT, TO JE NUTNOST!

Se srdcem plným lásky, vnitřně rozerván při pohledu na tak strašnou opuštěnost, nechtěl by otec Pio zůstat nečinný. Žádal proto, aby mohl mít účast na tak palčivé bolesti.

Otče, proč nám nepostoupíte trochu ze svého utrpení?

Otec Pio: Klenoty našeho Ženicha nelze nikomu rozdávat.

Povězte mi, co bych mohl udělat, abych vám ulehčil vaši Kalvárii?

O. Pio: Ulehčil? Pověz raději – posílil. Trpět, to je nutnost!

Ale to je bolestivé, být přítomen vašemu mučednictví, aniž by bylo možno vám pomoci.

O. Pio: Bohatství bolesti by muselo i tak zůstat. Pro Ježíše bylo jistě větší útěchou, že měl Matku, která trpěla, než kdyby byla lhostejná.

Co dělala svatá Panna u nohou Ukřižovaného?

O. Pio: Trpěla při pohledu na utrpení svého Syna. Obětovala svůj žal a Ježíšovy bolesti nebeskému Otci za naši spásu.

Není divu, že bolest takového mučednictví, i když zachvacovalo celou osobu, zabydlela se zvláštní mírou na dvou místech osoby otce Pia, aby zde ještě silněji rozvíjela své účinky.

Neptám se vás ze zvědavosti, které rány vám působí obzvláště bolest?

O. Pio: Hlava a srdce.

Svaté přijímání tvořilo vrchol mše otce Pia, nejvyšší okamžiky Ježíšova umučení.

Skloněn nad oltářní deskou držel pevně v ruce kalich a v srdci Pána a tak svatý mnich, jehož smysly byly zevně i uvnitř zcela zablokovány, setrval dlouho s Ježíšem, aniž přítom dbal na čas. Zeptali se otce Pia:

Co je to svaté přijímání?

O. Pio: Představuje zcela vnitřní a ex-

trémní milosrdenství. Pros také Ježíše, aby se ti dal smyslově pocítit.

Když Ježíš přichází, navštěvuje jenom duši?

O. Pio: Celou bytost.

Co dělá Ježíš při svatém přijímání?

O. Pio: Hledá rozkoš ve svém tvoru.

Je přijímání splynutí?

O. Pio: Je to úplné stavení. Tak jako se dvě svíce roztaví a prostoupí, že je není možno navzájem odlišit.

O co se máme pro vás modlit, když se spojujeme s Ježíšem ve svatém přijímání?

O. Pio: Abych mohl být druhým Ježíšem, zcela Ježíš, vždy Ježíš.

Dal jste mi na srozuměnou, že posvátné způsoby ve vás nezanikají, že ve vašich žilách proudí Ježíšova krev. Jste tedy živoucí monstrance.

O. Pio: To říkáte vy.

ZAKUSIT TAJEMSTVÍ JEŽÍŠOVY SMRTI

Ježíš, který zajal celou bytost otce Pia, když se s ním obdivuhodným způsobem spojil, dával s oblibou zakusit ukřižovanému z Gargana tajemství smrti, a to stejným způsobem, jak ON na Kalvárii zpečetil plný radosti svou odevzdanost Otci. Mezi výrazem něžné lásky a okamžiky kruté bolesti dokonává i otec Pio v Ježíši oběť.

Proč pláčete, otče, když přijímáte svaté přijímání?

O. Pio: Když Církev, pokud jde o vtělení, volá: »Nezhrzil ses lůna Panny«, co máme říct teprve, pokud jde o nás ubohé?!

Trpíte i při svatém přijímání?

O. Pio: Tady je vrchol.

Pokračuje utrpení i po svatém přijímání?

O. Pio: Ano, ale to je utrpení lásky.

Nepotěší vás Ježíš při tomto spojení?

O. Pio: Ano, ale člověk i přes to zůstává dále na kříži.

Kam obrátil Ježíš svůj poslední pohled?

O. Pio: Na svou Matku.

A kam jej obrátíte vy?

O. Pio: Na své bratry ve vyhnanství.

Pak sklonil hlavu a vypustil ducha, popisuje sv. Jan Ježíšovu smrt. U ukřižovaného z Gargana tomu nemůže být jinak.

Umíráte i vy během mše svaté?

O. Pio: Mystickým způsobem, při svatém přijímání.

Je vaše smrt důsledkem návalu lásky, nebo bolesti?

O. Pio: Obojího, více však lásky.

Při svatém přijímání vytrpíte smrt. Pak už se tedy nenacházíte na oltáři?

O. Pio: Proč? I mrtvý Ježíš byl na Kalvárii.

Řekl jste, otče, že při svatém přijímání umírá obětní dar. Jste pak položen do náruče svaté Panny?

O. Pio: Do náruče sv. Františka.

Jedna soucitná duše se mylně domnívala, že pokorný Spasitel našel konečně mezi lidmi duši, ve které si může podle libosti odpočinout. Pokorný syn Chudáčka byl jiného názoru. Uvolňuje Ježíš své údy z kříže, aby si mohl u vás odpočinout?

O. Pio: Jsem to já, kdo odpočívá v něm. **Jak velice milujete Ježíše?**

O. Pio: Touha je nekonečná, ale v praxi, řekl bych, že láska se rovná nule, a stydím se za to.

Na konci mše svaté četl P. Pio Prolog evangelia sv. Jana s hlubokým pohnutím a planoucí tváří.

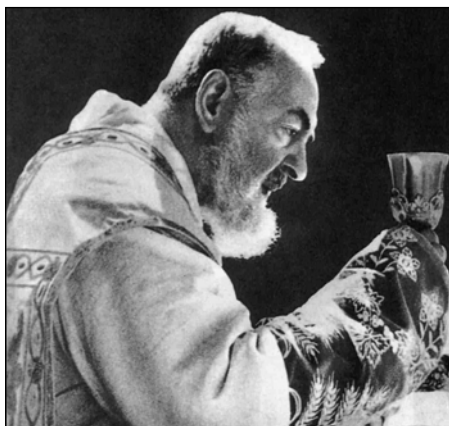
Proč pláčete pokaždé, když čtete poslední evangelium?

O. Pio: Když ty to máš za maličkost, ze Bůh rozmlouvá s člověkem!

Svatý mnich z Gargana nepřehlédlně eschatologický aspekt Eucharistie.

Proč pláčete obzvláště při poslední větě Janova evangelia »A viděli jsme jeho slávu, slávu jako jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy«?

O. Pio: Zdá se vám to málo? Když již apoštolové viděli svými tělesnými očima tak velkou slávu, jak velická bude teprve tato

sláva, až budeme patřit na Božího Syna, když se nám zjeví v ráji?

Jakým způsobem budeme v nebi spojeni s Ježíšem?

O. Pio: Nu, o tom nám dává představu Eucharistie.

To byla mše otce Pia. Ale přítomni při ní nebyli pouze lidé.

Je přítomna i svatá Panna při vaší mši?

O. Pio: Myslíte si, že Matka se nezajímá o svého Syna?

A jsou přítomni andělé?

O. Pio: Celé zástupy.

A co dělají?

O. Pio: Modlí se a milují.

Kdo je oltáři nejbližší?

O. Pio: Celé nebe.

Mše končí. Ale v srdci stigmatizovaného z Gargana zůstala touha zůstat ukřižovaný na oltáři.

Chtěl byste sloužit denně více než jednu mši?

O. Pio: Kdyby to záleželo na mně, nikdy bych nesestupoval s oltáře.

NESU V SOBĚ KRISTOVO UTRPENÍ

Protože neobyčejný liturg nemohl být ustavičně ukřižován na oltáři, proměnil se sám na oltář, na kterém v každém okamžiku zviditelňoval Kristovo umučení.

Řekl jste mi, že nosíte oltář stále s sebou.

O. Pio: Ano, protože se potvrzují apoštolova slova: »Nesu v sobě Kristovo utrpení«; »Jsem spolu ukřižován«; »Trestám své tělo a podrobuji v služebnost«.

Právem tedy říkám, že v našem středu se pohybuje ukřižovaný Ježíš! Ustavičně prožíváte celé Ježíšovo umučení!

O. Pio: Ano - pro jeho dobrotu a dopuštění, pokud je to lidskému tvorovi možné.

A jak můžete pracovat s tolika bolestmi?

O. Pio: Nacházím svůj klid na kříži.

Dej mi oltář jako tvůj kříž, prosil P. Pio Pána. Modlitba byla zcela vyslyšena, protože v minulosti nikdo takovou ze srdce vycházející, vážně míněnou modlitbu nevyslovil. Oltář, který božský Umělec zhotovil, byl skutečně krásný, neporovnatelně krásný. Za dvě tisíciletí křesťanství neviděli jsme podobné postavy. Byl absolutním způsobem tím nejlepším. Ježíš byl tím velice dojat, protože to byl první oltář, který tak obdivuhodně zobrazoval jeho vlastní oltář. Na tomto oltáři nechtěl Ukřižovaný z Kalvárie postavit svůj vlastní kříž, nýbrž přibíhl na něj ukřižovaného otce Pia podle svého obrazu a podobností.

A nyní ještě slovo pro nás:

O. Pio: Mše! Zeptejte se anděla, co je to mše, a on vám podle pravdy odpoví: Rozumím, co to je a proč se koná, ale nechápu, jakou má cenu. Anděl, tisíc andělů, všichni andělé a svatí v nebi to vědí a myslí si to. A ty, kterému byl darován její užitek, nechceš o tom přemýšlet!

Když jsi na mši svaté, soustřed' se zcela na tajemství, které se odehrává před tvými očima. Vykoupení tvé duše a smíření s Bohem.

Miluje Bůh tuto obět, otče?

O. Pio: Ano, protože v ní znovu zrodil svět.

Jakou slávu vzdává mše Bohu?

O. Pio: Nekonečné oslavení.

Co musíme dělat během mše svaté?

O. Pio: Spolupřítomně a milovat.

Jak máme být přítomni mši svaté?

O. Pio: Jako jí byly přítomny svatá Panna a svaté ženy. Jako byl přítomen sv. Jan eucharistické oběti a krvavé oběti na kříži.

Jaký užitek získáváme, když jsme na mši svaté?

O. Pio: To se nedá vypočítat. Poznáte to až v nebi.

ZÁVĚR

V novém nebi a nové zemi, kterou sv. Jan ohlašuje na konec časů, bude také nové svaté město Jeruzalém, které sestoupí z nebe jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. To je nový Boží stánek mezi lidmi: Bůh bude bydlet uprostřed svého lidu. Nový Jeruzalém, říká prorok z ostrova Patmos, nepotřebuje slunce ani měsíc, protože bude ozářen Boží slávou. Vyvolení, kteří budou kráčet v tomto světle, budou se pohybovat se jménem Beránkovým napsaným na čele.

Uvidíme vás, otče, v nebi jako ukřižovaného?

O. Pio: K vaší větší slávě.

Z UVK 3-4/2001 přeložil-lš

Také kněz má srdce

Pro svět a pro lid je kněz někým, kdo mluví, slouží mši a vede lid. Je tak říkajíc identifikován se slovem, které říká, s liturgií, kterou slaví, s funkcí pastýře. Jako by nebyl nic jiného než mluvící ústa, gesta a údy, ale málo se mluví o srdci kněze.

Zapomínáme, že má srdce a soustředujeme se na rty, ústa, údy a gesta. A ptáme se: Káže dobře? Celebruje dobře? Je věrným pastýřem, inteligentním, chápacím, velkodušným? Ale velice zřídka nás zajímá jeho srdce, jeho utrpení, jeho nitro. Protože podstatné na člověku není tělo, ale srdce. Žít to podstatné znamená soustředit se všemi silami na srdce kněžské služby: jít a skrýt se, usídlit, pohrbit se v kněžském Srdci Kristově. A podstatné je kněžské srdce; nejsou to ústa, nejsou to gesta, jazyk, nejsou to údy; nejsou to ruce a nohy. »Nezapomínejte na srdce!«

Kněžství v současné církvi velmi potřebuje ošetřovatele v blízkosti srdce, duchovní kardiology. Protože když srdce selže, co svede kazatel? Je jako obyčejný tlampač na stadiónu. A tlampač není schopný přenášet zvuky o vysokých a hlubokých frekvencích, které vytváří hrající orchestr. Ochuzuje posluchače Bible a Ducha svatého. Mluví a mluví, říká mnoho věcí, ale nesděluje prakticky nic. Hodný farář z Torcy v Bernanosově románu »Deník venkovského faráře« řekl jednomu mladému spolubratru knězi: »Nelíbí se mi ti kazatelé z Notre Dame, kteří dělají tak krásná kázání z kazatelny, ale netrpí. Já, když vystoupím na kazatelnu, trpím, jako by mě rozkrájeli za živa. Já, když kážu, trpím.« A co je to za kněze, který celebruje rukama, ale jeho srdce není v agonii? Je to divadelní herec v liturgii. Herec, který ani neví, co říká, když říká: Toto je moje tělo, které se za vás vydává; toto je moje krev, která

se za vás prolévá. Kde je jeho utrpení? Je to jako slzy herce na jevišti.

A co je to za kněze, který řídí svoji komunitu podle obyčejných zákonů a technik sociální mezilidské a skupinové komunikace? Řídí, nebo miluje? Ve skupinových technikách se nikdy nevyžaduje dát za skupinu i život. Žádná lidská věda o komunikaci o tom nemluví. Ne. Kněžství je mnohem více láska než kompetence; mnohem více niternost než výmluvnost; mnohem více láska než schopnosti. Protože kněz má milovat, jako miloval Kristus, nejvyšší Velekněz. Všechna jeho krása a všechna jeho kompetence je vnitřního charakteru.

Pravý kněz se skrývá v Ježíšově Srdci, je vnořen do koloběhu Kristovy krve. Jakého koloběhu? Kristovo Srdce tluče v rytmu poslušnosti k Otci. Kristus - Velekněz nemá vlastní autonomii: je zcela ponořen do Srdce Boha Otce. *Já a Otec jedno jsme.* Ale co říká list Židům o této poslušnosti? Tajemnou větu. List Židům říká: *Kristus se musel této poslušnosti naučit.* Text totiž sděluje, že Otec říká Synu: *Ty jsi kněz navěky podle Melchisedechova řádu. V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoliv to byl Boží Syn, naučil se utrpením poslušnosti. Když dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.* (Žid 4,6-9)

Hle, v tomto textu je srdce všech kněžských srdcí: poslušnost. Je třeba se jí naučit ve škole utrpení, abychom se stali skrze vnitřní moc Kristova Ducha pro druhé příčinou věčné spásy; pro celé množství. To je největší hlubina kněžského srdce: poslušnost naučená utrpením. Všechno ostatní je pou-

há forma: kázání, slavení, pastorační práce.

Kristus tedy říká každému knězi: »Drahý příteli, ve dnech svého pozemského života obětuj se s velkým voláním a slzami, modlitbami a prosbami k tomu, který tě může zachránit ze smrti, a budeš vyslyšen pro svou úctu; abys byl synem, musíš se naučit poslušnosti ve škole utrpení. Staneš se dokonalým a budeš pro všechny ty, kteří tě poslechnou, příčinou věčné spásy.«

Ano, být knězem, to znamená být podle žalmu 44 uveden do svatební komnaty Krále, snoubence krve, jak říkala Sefora, manželka Mojžíšova.

Toto utrpení, které kněz sdílí spolu s Kristem, je na obou stranách dvojí: především je to utrpení těch, kteří jsou účastníky velkého boje mezi dobrem a zlem ve světě a v dějinách, boje, pro který se třese samo nebe a ti, kdo je obývají, jak říká Apokalypsa. A dále je to utrpení ze zahrady agonie i Kristova výkřiku na kříži. V žádném oficiálním liturgickém formuláři nenajdeme spojena ta dvě místa, Večeřadlo a Zahradu. Ale je to sám Kristus, kdo je spojuje a prochází jimi. Když se totiž zvedl od stolu, po zpěvu žalmů řekl: »Pojďme do Getsemanské zahrady. *Vstaňte, pojďme!*« Protože stůl v horní místnosti je již udupaná půda Getsemanské zahrady. A stůl večeřadla byl ze stejného dřeva jako kříž. Kristus miluje dřevo tmavé a tvrdé: stačí se podívat na jesle a Kříž. Ostatně byl tesařem.

Prvním utrpením kněze je, když vidí, jak se musí účastnit zvláštního boje mezi dobrem a zlem ve světě a v dějinách. Ale je tu ještě druhé utrpení kněze: utrpení jeho vlastní křehkosti a slabosti. Svatý Pavel mluví o ostnu těla. Nikdy nedefinoval, o co se jedná, našťástí. Jedná se tedy o všechno to, co nám brání být naplno dobrým knězem. I my říkáme se sv. Pavlem: Pane, vysvobď mě z tohoto těla smrti! Ty budeš první, kdo tím získá. Budu lepším knězem, protože jsem jenom slabý, ale Bůh odpovídá: Ne. Právě pro tuto svou slabost budeš silný. A tak nás nezabavuje křehkosti, pro kterou trpíme jako kněží. To není náhodou, protože věříme, že musíme být někým »po boku« Krista, nejsme však Kristus »navíc«. Žádný další Kristus neexistuje, je jen jeden jediný.

Kněžské srdce je tedy stále v této dlouhé učební době vykupitelské poslušnosti, které se učíme ve škole utrpení.

Ale po boku Krista žádné utrpení není černé, smrt se sice nachází jak v kněžském, tak v Kristově životě, ale ona je již zmrtvýchvstáním. Protože utrpení, každé utrpení snášené spolu s Kristem je utrpení velikonoční. Je radostné. Je to radost jistoty, kterou svět dát nemůže.

Kněz žije vždy ve světle. Světlo žluté, rudé, oranžové zapadajícího slunce, Zeleného čtvrtku. Ale současně je to světlo bílé, jitřní záře chladného velikonočního rána. Život kněze je samo světlo; ale je to Kristus, který pro svou polohu na východě nebo na západě působí, že prožíváme smutek západu nebo jitřní radost. Je to jako v přírodě: Kristus-Slunce se stará, aby v životě kněze žádoucím střídáním na zahradě jeho Církve mohlo všechno klíčit, růst a kvést skrze večery a rána, které následují po sobě.

*Z Messaggero di Gesù
Bambino 4/2001
přeložil -lš-*

Poselství pro nás - svatá Monika

Obzvláště pozoruhodnou ženskou postavou církevních dějin je sv. Monika, a to nejen proto, že je matkou slavného syna, svatého Augustina, ale ve všech dobách je také velkým vzorem víry a důvěry pro všechny ženy - matky, které těžce nesou starost o své blízké.

Život svaté Moniky známe ze spisů svatého Augustina. Ten ji popisuje jako ženu neobyčejných schopností a darů milosti, ale současně velice lidskou, prostě jako opravdovou matku.

Monika se narodila r. 331 v Tagaste v Severní Africe na území dnešního Alžírsko. Tehdy to byla mimořádně úrodná a kvetoucí krajina s krásnými městy a samo Tagaste bylo křižovatkou důležitých obchodních cest. Pocházela ze zámožné rodiny s malou hospodářskou usedlostí. Poznámka sv. Augustina, že pochází z »chudých rodičů« neodpovídá zcela dnešnímu pojetí. Tehdy byl v porovnání s nesmírným bohatstvím velkostatkářů pokládán za chudého i majitel nevelké zemědělské usedlosti.

Rodina ztělesňovala střední stav afrického původu, ale římské kultury a řeči. Byli to věřící, a dokonce horliví křesťané. Monika byla podle tehdejších obyčejů vychovávána velmi přísně domácí otrokyní, která se těšila plně důvěře domácích pánů. Učila Moniku skromnosti, rozhodnosti a odříkání.

I když Monika pocházela z křesťanské rodiny, byla provdána za pohana Patricia. Zdá se, že tehdy byly sňatky mezi pohany a křesťany dosti časté. Pohané nebyli vůči křesťanům nepřátelsky naladěni, nýbrž trpěli, aby jejich ženy žily podle své víry a vychovávaly tak i své děti.

Manželství zřejmě nebylo právě jednoduché. Patricius byl prchlivý a také s jeho manželskou věrností to nebylo v pořádku. Ale Monika dokázala svou vlídností, klidem a svým pocho-

pením prosazovat své názory a získat si úctu svého manžela.

Když se narodil Augustin, pravděpodobně prvorozený, bylo jí 23 let. Měla však přinejmenším ještě jednoho syna a dceru. Při všech potížích svého manželství nikdy neztrácela odvahu, nýbrž doufala a modlila se za obrácení svého manžela ke křesťanství. A skutečně r. 370 se dal zapsat mezi katechumeny a rok nato krátce po přijetí křtu zemřel.

Ostatně ani Augustin nebyl jako dítě pokřtěn. Obrzl však od Moniky křesťanskou výchovu, která měla na něho velký vliv. Je to od Moniky udivující: odkládala jeho křest, i když Augustin těžce onemocněl, stále znovu a znovu, ačkoliv on o něj žádal. »Protože moje matka věděla o pokušeních, která na

mě čekají, dávala přednost, aby bouřlivé moře života prožíval ten starý, milostí ještě neočištěný člověk a nikoliv ten právě milostí očištěný.«

Patricius a Monika rozpoznali neobyčejnou inteligenci svého syna Augustina a podporovali ji, jak jen mohli. Snad Monika, která byla trochu ctižádostivá, pokládala jeho vědecké vzdělání za potřebné pro jeho křesťanství. Ale k její nelibosti vrátil se z Kartága sice s nejlepším vzděláním, ale jako manichejský.

V protikladu ke svému synu poznala ihned, že tato sekta nemá v sobě nic křesťanského.

Manichejské učení bylo plné bludů. Od té doby bylo jejím životním posláním přivést svého syna zpět k pravé víře.

Nejdříve jej nechtěla ani přimnout do domu. Snad se obávala, že by mohl ovlivnit ostatní členy rodiny, protože Augustin byl v šíření této bludné nauky velmi úspěšný. Ale po dlouhém přemýšlení a především po jednom snu, který jí sliboval obrá-

cení jejího syna slovy: »Kde jsi ty, bude i on«, dospěla k názoru, že by nebylo správné jej odmítat. Tak ho opět přijala k sobě a nechtěla se již od něho nikdy odloučit. Začala 14 let trvající cesta utrpení, až její horlivost v modlitbě a trpělivé čekání na Pánovu hodinu spatřilo splnění onoho jejího snu.

Při svých pokusech najít lidi, kteří by mu mohli vyloučit jeho bludy, přišla k jednomu biskupovi, ten ale odmítl s Augustinem diskutovat. Poradil jí, aby se modlila. A když se nevzdávala, řekl takřka nevědomky slavná slova: »Jdi, protože podle toho, jak žiješ, syn tolika slz nemůže být ztracen.«

Monika musí Augustinovo duchovní hledání silně ovlivnit. Doprovázela ho především svou věrností ve víře a k církvi; stejně tak svými modlitbami, i když se od ní odloučil a odcestoval do Říma. Později se dostal do Milána, kam byl povolán jako učitel.

Tam byl biskupem sv. Ambrož. V něm viděla Monika toho, kdo by mohl obrátit jejího syna. Ale ani on se nepouštěl s Augustinem do nesmyslných diskusí o víře. Naopak Augustin upadl pod vlivem Ambrožových kázání do hluboké duševní krize, která jej stále více odváděla od bludného učení manichejců, a to byla první dobrá novina pro jeho matku. Ale ke křesťanství zatím ještě nedospěl.

Augustin napsal o Ambrožovi a o jeho mínění o Monice: »Miloval ji pro její bohabojné jednání, protože dělala mnoho dobrého a navštěvovala často kostel. Velmi často, když mě viděl, ji chválil a blahopřál mi, že mám takovou matku.«

Prekvapující bylo také naléhání Moniky, aby uzavřel manželství, i když od dob svých studií v Kartágu žil s jednou ženou a měl s ní syna Adeodata. Monika skutečně hledala v Miláně pro Augustina vhodnou dívku. Důvod, proč Monika matku svého vnuka nepokládala za vhodnou, mohl spočívat v tom, že družka Augustinova byla otrokyně, a to znemožňovalo zákonný sňatek.

Vytrvalost, s jakou Monika vyprošovala obrácení svého syna, přinesla mezitím své plody. Bůh se nad ní nejen smíloval, ale daroval jí mnohem více, než mohla doufat. Augustin se rozhodl, že zcela změní svůj život, dal se zapsat mezi katechumeny a o velikonoční noci 378 jej Ambrož pokřtil. Chtěl se zasvětit zcela Bohu. A přešťastná Monika byla první, které sdělil své rozhodnutí následovat pouze Ježíše, pravou Moudrost.

V dalším období doprovázela Monika svého syna a skupinu jeho přátel. Znovu při tom celá rozkvetla. Z Augustinových spisů vyplývá, že měla velice bystrou inteligenci, vedla s ním velmi zasvěcené rozhovory a nezůstala mu dlužna žádnou odpověď. Ve filosofických diskusích

Pokračování na str. 8

v kruhu Augustinových přátel dávala tak moudré odpovědi, že to vyvolávalo všeobecný úžas.

Dosáhla vrcholu filosofických znalostí, napsal Augustin, když údajně prohlásila, že pravda je pokrm duše; nebo že jen víra, naděje a láska mohou vést k věčnému životu. Dosáhla vrcholu moudrosti nejen studiem, nýbrž životem, modlitbou a nasloucháním Duchu svatému.

Cítila však, že její život se chýlí ke konci. »Od této časnosti už ničeho neočekávám. Jen abych tě před svou smrtí viděla jako dobrého křesťana, jen proto jsem chtěla žít ještě nějaký čas. Nade všechno mé očekávání Bůh splnil mé prosby, když tě nyní vidím v jeho službách, jak ses zřekl všech pozemských potěšení...«

Během návratu do Afriky, při kterém doprovázela svého syna, zemřela Monika v Ostii roku 387 ve věku 56 let. Tam je také pochována: »Pohřbete toto tělo, kde chcete, nedělejte si s tím žádné starosti. Jenom o jedno vás prosím: pamatujte na mě u Božího oltáře, kdekoliv budete. Od Boha nic není vzdálené, a já se nepotřebuji obávat, že bych na konci světa nevěděla, kde se mám probudit.«

Monika měla obdivuhodnou milost, že měla ke svému synu dobrý vztah a tak velkou blízkost, aniž by tím zužovala svůj vztah k ostatním. Přesto není mnoho toho, co by se nenašlo i u jiných žen, které žily ve všech dobách a žijí i dnes, i když to nejsou oficiální světice. Ale právě v tom spočívá velká útěcha. Protože Bůh od nás neočekává žádné obdivuhodné činy, nýbrž požaduje věrnost a důvěru v jeho dobrotu a milosrdenství, a pak působí zázraky, daruje svatost a více plodů, než o kolika jsme mohli snít.

Vision 2000 3/2001

Překlad -Iš-

Maria, Pomocnice křesťanů

Letošní tradiční pouť mariánských ctitelů a ochránců lidského života od jeho počátku až do přirozené smrti, která se konala 11. srpna 2001 ve Zlatých Horách, navštívil vzácný host a náš velký přítel, arcibiskup z Kolína nad Rýnem, kardinál Joachim Meisner. Na toto místa přicházel jako malý chlapec se svými rodiči, když zde ještě stála původní svatyně „Maria Hilf“. Později sem zavítal v roce 1975, kdy už našel jen její trosky. Tentokrát bylo pro něho velkým potěšením, že mohl spolu s biskupem Františkem Lobkowiczem slavit mši svatou na obnoveném poutním místě. Při mši svaté pronesl homilii, kterou přinášíme v českém překladu v plném znění.

„Maria, pomoz, přišel čas, Milostná Matko, slyš náš hlas“... Snad neexistuje katolický křesťan, který by neznal tuto modlitbu. Bůh sám nám dal Pannu Marii, která nás má povzbuzovat, abychom uposlechli slova jejího Syna: *Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tučte, a bude vám otevřeno* (Mat 7,9; Luk 11,9). Maria je u Boha jakožto tlumočnice našich proseb a našich záležitostí.

1. Maria pomáhá Bohu při jeho vtělení tím, že mu poskytuje místo ve svém lůně a že mu pak poskytuje místo i v celém svém životě. Maria doslova pomáhá Bohu, aby přišel na tento svět. Dává mu prioritu ve svém bytí a sama ustupuje na druhé místo. Maria přestává být soukromou osobou a stává se osobou veřejnou v království Božím. Vzdává se svých vlastních plánů, aby vždy sloužila jen plánům Božím. „Bůh potřebuje lidi“, tak zní titul známého filmu. My musíme přesněji říci: Bůh chtěl potřebovat lidi. Nejprve potřeboval Marii. Ona se mu dala zcela k dispozici. Byla a je Boží pomocnicí při jeho vtělení. Pomáhá svému Synu Ježíši Kristu do jeho pozemského bytí. Tak se stává Maria také Pomocnicí pro Krista, který žije dále ve své Církvi. A Maria je také Pomocnicí pro každý jednotlivý úd Kristova těla, to znamená, je Pomocnicí každého jednotlivého křesťana. Církev, v níž Kristus žije dále, je pro Marii primární, ale také jednotlivý křesťan má jako úd Kristova těla u Marie prioritu. Ona sama se přitom stává sekundární vzhledem k Církvi a také vzhledem ke křesťanům.

Naše mariánská poutní místa otvírají prostory milosti pro ty, kteří potřebují pomoc. Poutní chrámy jsou plné votivních desek s textem: Maria pomohla. Jsou lidé, kteří odmítají pomoc, a to nikoliv z pýchy, ale z poraněného sebevědomí. Kdo přijímá pomoc, stává se také závislým na tom, kdo mu pomoc poskytuje. Toto vědomí leží často jako temný stín nad lidskou pomocí. A poněvadž někteří lidé upadli do takové závislosti, jsou velice citliví, než aby znovu vyslovili nějakou prosbu. U Marie je to zcela jiné: Ona pomáhá těm, kteří pomoc potřebují, nikoliv aby je učinila na sobě závislými. Maria pomáhá, aby lidi osvobodila na jejich vlastní cestě k Bohu. Proto zůstává po celá staletí Pomocnicí křesťanů, a to bez konkurence.

2. „Tvé starosti jsou moje starosti“, tak smýšlela a jednala Maria ve vztahu ke Kristu a stejně tak dnes smýšlí ve vztahu k Církvi i k nám. Na úbočí města Nazaretu stojí nepatrná, zapomenutá kaple s titulem

Kaple úleku Panny Marie. Je to ono místo, na kterém stála Panna Maria, když chtěli jejího Syna při jeho prvním vystoupení v synagoze v Nazaretě svrhnout se skály. Maria se hluboce zalekla ze strachu o život svého Syna. Jeho starosti byly jejími starostmi. U Marie je o naše starosti dobře postaráno, vždyť jsme přece Kristovými bratry a sestrami. Ona si ví rady s našimi starostmi. Tak se postarala o novomanžele v Káně Galilejské a šla k Ježíši a řekla mu: *Nemají vína* (Jan 2,3). Starosti lidí se stávají starostmi Mariinými. A starosti Panny Marie se stávají prosbou k jejímu Synu, našemu Pánu Ježíši Kristu. Maria je Pomocnicí pro všechny, kteří pomoc potřebují. Každá mariánská poutní svatyně je vlastně taková „Kaple úleku Panny Marie“, ve které se Maria léká utrpení lidí a kde se stará o spásu těch, kteří žijí ve strastech a bolestech.

O Kristu se říká, že žil mezi lidmi v jakési pro-existenci, tzn. že žil pro druhé. Totéž smíme říci také o Panně Marii. Způsob jejího života byl zcela poznamenán starostí o Ježíše Krista a jeho učedníky. Ani dnes tomu není jinak. Dříve se říkalo sociálním pracovníkům „pečovatelé“: kdo pečuje, „stará se o druhé“. To je jeden z nejbibličtějších titulů, jaký můžeme dát nějakému člověku. Neboť ono zaměření „na druhé“ – to je zkratka pro celý životní styl Ježíšův a ona „starost“ je jen všední název pro lásku. Tak stojí Maria jako „pečovatelka“ u jesli v chlévě v Betlémě. A jako „pečovatelka“ drží ve své náruči Ježíška na útěku do

Egypta. A jako „pečovatelka“ stojí před svým Synem na svatbě v Káně. A nakonec stojí jako „pečovatelka“ mezi apoštoly a učedníky v jeruzalémském večeradle před Synem, který se vrátil k Otci.

Milostný obraz v poutním kostele v bavorském Pasově má titul „Panna Maria Pomocnice“. Tento obraz existuje v nesčetných kopiích, uctívaných i v jiných svatyních Panny Marie Pomocnice; tak je tomu i zde. Četné a velké pozitivní události v dějinách Církve se přičítají pomoci Panny Marie. Vůbec se asi nedají vyčíslit všechny ty pozitivní události, které se uskutečnily právě skrze pomoc Panny Marie v osudech jednotlivých křesťanů.

Kde je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší, říká jedna křesťanská životní zkušenost. V tomto rčení Panna Maria zcela ustupuje do pozadí, neboť Bůh je to, který pomáhá. Ovšem Panně Marii v tom přisuzuje nezastupitelnou úlohu. Bůh potřebuje lidi, Bůh chtěl potřebovat lidi. A on potřeboval Marii, aby přinesla lidem pomoc v jejich četných potřebách a záležitostech.

3. Panna Maria je současně něco jako krizová manažerka. Je vždycky tam, kde někdo potřebuje pomoc, méně tam, kde se rozdávají svatozáře nebo řády a vyznamenání. Stojí u jeslí v Betlémě a pod křížem na Golgotě. Mezi těmito dvěma body se klene celá bída světa, která jí proto není neznámá. Utěšuje zoufalé, malomyslným dodává odvahu, léčí zraněné, usmíruje zneprátené, nemocné opět pozvedává. Obzvláště pak posiluje umírající.

V hodině své smrti se člověk ocitá v největší krizi svého života. A proto je Maria přítomna, tak jak byla přítomna tehdy pod křížem, když nastala hodina smrti jejího Syna. Ona je vskutku krizová manažerka v největší krizi člověka. Dopomáhá mu k dobré hodině smrti. V každém

„Zdrávas, Maria“ ji zve k sobě na místo naší smrti. Proto se modlíme: „Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší.“ Proto je modlitba „Zdrávas, Maria“ vždy a znovu aktuální, protože odstup mezi přítomností, mezi přítomným okamžikem a hodinou naší smrti se stále více zkracuje. Nic není na světě tak jisté jako ona hodina, ano, ona je smrtelně jistá. A právě tak jistá je přítomnost Matky Boží v okamžiku naší smrti, tak jak ona byla přítomna pod křížem svého Syna. Nesčetné mariánské písně a modlitby jsou toho svědectvím.

*V kříži i v bolesti
volám vždy k Tobě,
protože pomáháš
v každické době,
k tobě se utíkám,
když smrt mi hrozí,
ty jsi vždy pomohla
v tísní a v nouzi,
na tebe spoléhám
v nejtěžší chvíli,
Maria, doved' mě
k věčnému cíli!*

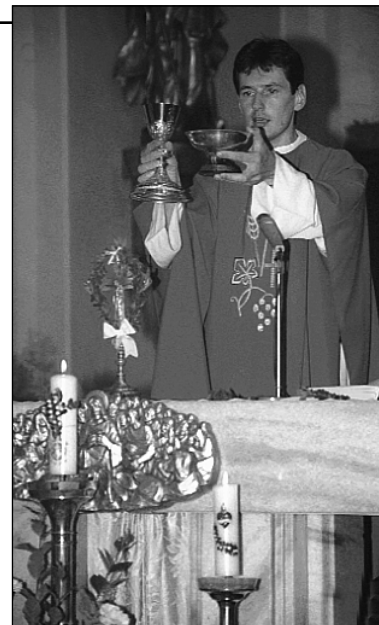
V našem vysoce organizovaném zdravotnictví existuje „první pomoc“, to je sanitka s lékařem, který je neprodleně na místě, kde se člověk ocitá v ohrožení života. Pro křesťany je „první pomocí“ Maria, a to ve všech osobních i společenských katastrofách. Je v tom již 2000 let zkušená a osvědčená. Nikdo k ní nepřichází nadarmo. Všem a každému poskytuje pomoc. Kvůli tomu stojí Maria pod Ježíšovým křížem. Ona je posledním odkazem, který dal Ježíš tomuto světu, když v osobě Janově nám všem dává Marii na pomoc a říká mu: *Hle, matka tvá.* (Jan 19,27) A matka je vždycky pomocnice. Buď je matkou a pomáhá, nebo není ničím.

Maria je největší Pomocnice v nouzi, poněvadž je Matka. To dokládá 2000 roků dějin Církve. To ví každý z nás a je to tak dobře.

Amen.

MATKA KNĚZE

*Matko, díky za lásku,
kteou jsi mu dala,
díky za každé objetí,
kterým jsi ho stiskla,
díky za každou sloku,
kteou jsi mu zazpívala,
díky za každé slovo o Ježíši,
které jsi mu pověděla,
díky za všechno,
čeho ses pro něho zřekla,
aby on daroval své srdce Ježíši.
Díky za dar,
který jsi skrze Ježíše
dala celému světu,
který jsi dala mně!*

OTEVŘENÝ DOPIS KNĚŽÍM

Můj bratře knězi,

Bůh si Tě vyvolil, abys žil v úplném splynutí s ním a stal se s Ježíšem jedno srdce a jedna duše. Pamatuj na toto povolání, připomeň si je, kdykoliv se v Tvých rukou Ježíš znovu vtěluje jako kdysi v Mariině lůně.

Žij tímto tajemstvím a učíš, aby se stalo podstatou Tvého daru nám, předávej nám toto světlo a tento oheň, aby zapálil mnohá vychladlá srdce a spálil plevel tolika našich hříchů.

Bůh je láska, říká sv. Jan a já připojuji: »Bůh je radost!« A je jí doopravdy. Od té doby, co jsem poznala Ježíše, žiji stále v radosti. Slovo *radost* je pro mne klíčovým slovem a doufám, že mě bude doprovázet po celý život. Je to svědectví, které chci vydávat. Ve všech situacích: Bůh je radost! Já mohu tuto senzací prožívat jen v malém prostoru mé klášterní cely, ale Vy, moji milovaní kněží, ji musíte hlásat ve svých kázáních, prožívejte ji, tuto ctnost radosti! Nikdy se neukazujte smutní a zasmušilí. Přijímejte všechny s radostí. Když k Vám přijde někdo, kdo pláče, udělejte to tak, aby se jeho slzy proměnily v radost. Pán Ježíš nás svým utrpením, smrtí a vzkříšením »zbožstil« a především u kněze je třeba, aby to bylo zřejmé z jeho očí i gest. Bůh je radost! Vy kněží to hlásejte svým pohledem, úsměvem, srdcem. Každý, kdo vás vidí, měl by se ptát: Jak to, že je stále v radosti? A odpověď, kterou mu máte dát Vy: Protože jsem potkal Ježíše. Pojd', a já ti ho ukážu!

Sv. Terezie z Lisieux

Rozpaky před Marií

Rozpaky před Pannou Marií se někdy kupodivu mohou zmocnit také nás, katolických křesťanů, kteří chápeme mariánskou úctu jako součást obsahu naší víry. Když třeba prožíváme nějaký mariánský svátek nebo navštívíme mariánské poutní místo, může se v nás ozvat podezřelý vnitřní hlas, který nám našeptává: A neděláš něco špatného, co k pravému křesťanství nepatří? Nepěstuješ „lidské nálezký“, které byly k obsahu víry přidány až později? Nebo ještě moderněji řečeno: Nepoškozujes uctíváním Panny Marie ekumenický dialog? Takové našeptávání bývá obvykle posíleno projevy některých katolických publicistů, kteří se o mariánské úctě vyjadřují dosti přezíravě a o mariánských ctitelích dosti neuctivě; příkladem bylo v našich křesťanských časopisech za poslední desetiletí víc než dost.

Protože těžko můžeme v této otázce ovlivňovat své bližní, kteří jsou tak říkajíc naladěni na jinou vlnu, pokusme se odpovědět aspoň sami sobě, abychom předešli zbytečným škodám v našem duchovním životě. Mariánská úcta není v křesťanství něco okrajového a detailního, co by se dalo bez následků obejít mlčením; stále se s ní setkáváme, kudy chodíme, ať jsou snahy o její znemožnění nebo potlačení sebevětší. Pokusme se tedy překonat rozpaky před Pannou Marií pro začátek aspoň trojím pohledem. Nahlédněme: do bible, do křesťanské tradice a nakonec – na což se v „mariánských“ diskusích poněkud zapomíná – do naší národní kultury.

Biblické zprávy o Panně Marii jsou natolik známé, že by bylo zbytečné je právě nyní opakovat: jejich rozbor má své místo při kázáních a výuce náboženství. Všimněme si spíše jiné okolnosti: biblických zpráv o Panně Marii je relativně dost. Je jich tolik, že kdyby se mělo podle zásady našich bratří evangelíků vycházet

pouze z bible („sola scriptura“), musela by nutně i evangelická zbožnost obsahovat aspoň základní prvky mariánské úcty. Vezměme si například modlitbu „Zdrávas, Maria“, konkrétně její první část, která je celá složena z textů Nového zákona: jestliže přesně těmito slovy pozdravil Pannu Marii anděl Gabriel, proč bychom to nemohli či neměli dělat také my? Dále je tu známý verš z chvalozpěvu Magnifikat, který se obvykle užívá jako hlavní biblický argument pro mariánskou úctu: „Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení...“ – tedy také naše pokolení, naše doba. O bibli je opřena také větší část modlitby „Anděl Páně“; právě v ní si pravidelně připomínáme Mariino Fiat – „ať se mi stane podle tvého slova“. Poslušnost, jakou v těchto slovech projevila Maria vůči Hospodinu, nám může sloužit nejen jako příklad vztahu k Bohu, ale také jako zdroj obdivu a úcty k Marii samotné.

Biblické důvody pro mariánskou úctu, které jsme tu právě aspoň ve výběru uvedli, ovšem předpokládají důležitou věc: víru, že Maria přebývá se svým Synem v nebeské slávě, že není „mrtvým svědkem“ – řečeno slovy kteréhosi moderního myslitele – a že nás tudíž může slyšet, když se k ní slovy Písma obracíme.

Tradice – neboli „paměť církve“, jak výstižně říkával teolog Josef Zvěřina – už představuje větší problém, který tu samozřejmě nemůžeme vyřešit. Ale vyjdeme-li z obvyklé námítky, že mariánská úcta není součástí bible, nýbrž tradice, a že tudíž není pro křesťana závazná, pak je nutné se okamžitě zeptat, jaký je historický (časový) rozdíl mezi bibli a tradicí. Je logické položit otázku, kdy, v které době bylo rozhodnuto, co do bible patří a co ne. I toto rozhodnutí svým způsobem patří k „tradici“, protože bylo učiněno o něco

později, než byly napsány jednotlivé části Nového zákona. O uspořádání novozákonních spisů se vedly spory ještě během 2. a 3. století; jak praví předmluva k Novému zákonu v ekumenickém překladu bible, „nejstarším zachovaným úředním dokumentem, který uvádí úplný výčet novozákonních knih, je 36. kánon plenárního sněmu afrického v Hippo Regiu z roku 393“. A některé důkazy mariánské úcty – například spor o titul „Matka Boží“ nebo modlitba „Pod ochranu Tvou“ – pocházejí už z 5. století, a jsou tedy časově velmi blízko době, kdy se ustálilo uspořádání Nového zákona. Bible a tradice se zde historicky téměř dotýkají, a to svědčí spíše ve prospěch mariánské úcty než proti ní.

Ani tak staré historické doklady mariánské úcty ovšem ještě nejsou automatickým důkazem, který by přímo vedl k přijetí určitých článků víry nebo prvků zbožnosti. I zde se předpokládá víra – tentokrát ve vedení církví Duchem svatým, který provází Boží lid dějinami a může ho inspirovat k vykročení na nové cesty.

V dějinách naší národní kultury vidíme jak upřímnou mariánskou úctu, tak její zuřivé odmítání – jeho příkladem je stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze roku 1918. Nicméně jak historický rozsah, tak umělecké bohatství jejich projevů opět svědčí o tom, že nejde o nějaký okrajový proud našich náboženských dějin, nebo dokonce o něco, co nám údajně vnutili nositelé rekatolizace z cizích zemí. Obrazy Bohorodičky můžeme předpokládat už v bohoslužbě Cyrila a Metoděje. Panně Marii byl zasvěcen první kostel postavený v místech dnešního Pražského hradu. K rozšíření svátku Navštívení Panny Marie – což je mimochodem opět důkladně biblicky podložená událost – rozhodujícím způsobem přispěl pražský arcibiskup Jan z Jenštej-

na, který pro něj také složil krásné hymny. Těž Jan Hus by mohl být vzorem mariánského ctitele – třeba pro ty křesťany, kteří se hlásí k jeho odkazu. Z toho všeho plyne, že monumentální rozmach mariánské úcty v době baroka, z jehož uměleckých dokladů se nám dnes může v dobrém slova smyslu zatočit hlava, nezačínal v nějakém vyprázdněném prostoru a nebyl importován na nedotčenou půdu, nýbrž navazoval na prokazatelnou náboženskou i kulturní tradici. A pokud bychom připustili, že dnešní česká společnost a její kultura je z větší části sekularizovaná a desakralizovaná, pak ony výjimky, které potvrzují pravidlo, opět obsahují tolik dokladů mariánské inspirace, že to nemůže být ani náhoda, ani extrém. Z veršů moderních českých básníků 2. poloviny 20. století, které opěvují Pannu Marii, by se dala sestavit velmi objemná čítanka: a byli by tam zastoupeni nejen katolíci jako Václav Renč nebo Bohuslav Reynek, ale třeba i „levicový“ Jaroslav Seifert. Mohli bychom pokračovat ještě dalšími příklady; také u nich by ale platilo, že vidí ten, kdo chce vidět, a naopak.

Rozpaky před uctíváním Panny Marie, které nás občas zasáhnou na naší duchovní cestě, jsou v současné zdivočelé době pochopitelné a dají se předpokládat. Je-li naše mariánská úcta vystavena takovým zkouškám, může to být pro ni příležitost, aby nezrezivěla nebo neupadla do prázdného formalismu. A to se týká i celé naší víry a zbožnosti.

Karel Komárek

Zkušenosti s růžencem v rodině

Jsem matka osmi dětí, a tak myslím s radostí na milosti a požehnání, vylité nyní začátkem srpna na účastníky Festivalu mladých v Medžugorje. Gospa musí být tak šťastna, že má své mladé kolem sebe! ... Svátá Panna vybízí mladé, aby žili život modlitby: vždyť ona ví, že potřebuji být chráněni a dobře orientováni v této době utváření jejich života, aby našli své povolání a žili naplno s Bohem.

Děkuji jí, že zavedla modlitbu v každodenním životě naší rodiny. Téměř všechny naše děti jsou nyní mladí dospělí, a my jsme s nimi prošli bouřkami dospívání hlavně díky každodenní modlitbě růžence v rodině. Před první poutí mého muže Denise do Medžugorje Gospa řekla: „Drahé děti, raduji se z vás všech, kteří jste na cestě svatosti, a prosím vás, pomozte svým svědectvím těm, kdo nedovedou žít svatě. Proto drahé děti, vaše rodina ať je místem, kde se rodí svatost. Pomozte všem, aby žili svatě, ale zejména ve vaší vlastní rodině.“ (4. 7. 1976) Vzali jsme si

to k srdci a začali se modlit růženec každý večer. Objevili jsme, jak neskadné to může být modlit se s vlastní rodinou! Zpočátku jsme byli rozpačití a nesmělí a vypadalo to, jako by nepokoj a hádky začínaly ve chvíli modlitby. Ale ať byla intenzita momentálních emocí jakákoliv, stále jsme udrželi tradici růžence. Děti věděly, že modlitba je naše první útočiště ve všech situacích, ať jsou jakékoliv. Pro mne bylo důležité, aby děti věděly, že jejich otec a jejich matka se obracejí

* * *

Asi si neuvědomujeme svou roli, svůj podíl rodičů v tom, co se týká modlitby. Dobře to ilustruje příběh Diany:

„Od svého obrácení v Medžugorje před několika lety jsem naučila své děti znát Boha a svatou Pannu a každý den jsme se společně modlili. Před časem měl můj nejstarší, třináctiletý Damián, odejet na týden na prázdniny. Všechno bylo naplánováno a měli jsme už jízdenky. Damián se připravoval na biřmování, ale datum nebylo ještě určeno. A když bylo oznámeno, připadlo to právě na čas jeho cesty do Francie. Co dělat? Povídám mu: - Nic si z toho nedělej, Damiáne. Tvé biřmování můžeme odložit na příští rok, to není problém. - Ne mami, já radši nepojedu do Francie a zůstanu na biřmování. - Damiáne, nechci, abys tohle říkal jen proto, abys mi udělal radost. Musíš se cítit svobodný jet na prázdniny. Jdi se pomodlit a zítra si o tom znovu popovídáme. -

Krátce nato se Damián vrátil

a s přesvědčením prohlásil: - Mami, ty jsi nám vždycky říkala, že máme stavět Boha na první místo. Jaký bych to byl křesťan, kdybych teď odejel na prázdniny, místo abych dostal Ducha svatého? Tak po mně

nechtěj, abych jel na prázdniny do Francie. Chci zůstat a být biřmován letos! OK? -

Jakou lekcí jsem dostala od svého syna! Musím říct, že každodenní modlitba učinila náš život nádherným. Prosím vás o modlitbu, aby se k nám připojil i můj muž, vždyť on ještě v Ježíše nevěřil.“ (Diana, Anglie)

Pravda, i když jen dva členové rodiny se setkávají k modlitbě, má to na rodinu mimořádný účinek. Nemůžeme si dovolit ignorovat tuto milost modlitby v rodině!

* * *

Několik lidí nás žádalo, abychom řekli něco víc o zjeveních P. Spelícovi na Kureščeku (Slovensko). Tato krásná zjevení zůstala dost skrytá. Víme, že jeho ordinář Mons. Alojzij Šustar, arcibiskup v Lublani, (nyní na odpočinku) posvětil kostelík, znovu vybudovaný na rozvalinách starého, protože k tomu Spelič dostal podnět při zjevení. To je jistě velmi pozitivní znamení. Během nedávných kněžských exercicií P. Spelič

Tato zjevení, která začala v Medžugorje, rozvíjejí to, oč Gospa žádá zde. Například: V Medžugorje nám svěřila úkol modlit se za zdraví jejího nejmilejšího syna, Jana Pavla II. P. Spelič dostal od P. Marie několik poselství ohledně Sv. otce, biskupů a kněží. Ještě než jeho zjevení skončila (8. 12. 1999), napsal: „... Matka Boží plakala při všech těchto zjeveních, zejména když mluvila o nátlaku vyvíjeném na papeže Jana Pavla II. Dne 17. dubna nás věřící pověřila, abychom byli „modlitebními hlídkami“ pro Sv. otce. Ale abychom byli dobrými hlídkami, máme se spojit s Ježíšovým a Mariiným Srdcem. Říká nám, abychom prosili o sílu Ducha sv. pro současného papeže a pro jeho *pravé* nástupce. Síly temnot si přejí, aby tento papež byl co nejdřív sesazen (...).

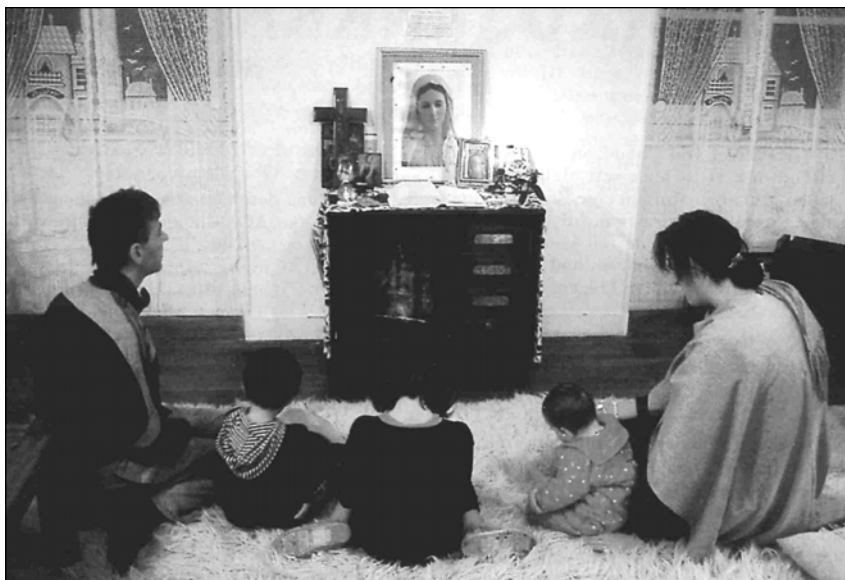
(Maria) mě naléhavě prosila, abych její prosbu sdělil celé Církvi, abych ji vyzval k modlitbě, abychom se - coby papežské „modlitební strážce“ - horlivě modlili a věrně ho podporovali. Říká, že nemáme čekat, až nás bude mnoho. Každý už může začít sám nebo ve dvou či ve třech. Maria nám slibuje svou mateřskou pomoc.“

Ohledně milionů portrátů ve světě P. Maria prohlásila, že usmrcování nenarozených dětí se rovná válkám: „Vražední nevíňátek se neuskutečnilo jen v souvislosti s narozením mého Syna. Dnes se obnovuje každý den.“ (Maria ruft, březen 1999)

Gospo, pomoz nám odpovídat na Tvou zvláštní výzvu, být „modlitebními hlídkami“ pro Sv. otce. Chceme jimi být modlitbou v našich rodinách a v našich kostelích, aby Láska úplně zvítězila!

Cathy Nolan

Z franc. „Les Enfants de Medjugorje“ 1. 8. 2001

Život svatého Františka (16)

Netrvalo dlouho a v listopadu 1253 se sv. Anežka sešla se svou sestrou Klárou v Boží slávě.

APOŠTOLSKÁ ČINNOST A NEZDAR CESTY DO SVATÉ ZEMĚ

Fioretti, Kvítiky sv. Františka, vyprávějí, že se světec jednoho dne ocitl v těžkém konfliktu svědomí: Měl se dále věnovat úřadu kazatele, nebo se vzdát všech styků se světem a věnovat se jako poustevník jen modlitbě a pokání?

Přemítal: »Modlitba mi přináší jistou odměnu, kterou mi marnivost a jiné viny nemohou uloupit... Když se modlíme, mluvíme s Bohem a velebíme ho. Tak jsme rovni andělům. Při kázání se musíme zabývat mnohými věcmi, musíme se starat o styk s lidmi, jednat s nimi a mnoho světských věcí vidět a slyšet... Jak snadno takovým způsobem kázání zapráší duši...«

Z toho se mu zdálo, že má důkaz, který souhlasí. Ale když tak bude postupovat,

nebude se tím stavět proti plánům Boží prozřetelnosti?

Tu zavolal bratra Massea.

»Jdi k sestře Kláře a pak k bratru Silvestrovi. Řekni jim, aby se modlili, aby mi Bůh zjevil svou vůli.«

Bratr Masseo se ihned vydal na cestu. Nejdříve šel ke Kláře do S. Damiana a vyřídil svůj vzkaz. Pak spěchal do Carceri na svahu Monte Subasio. Tam našel mezi stromy a skalami bratra Silvestra. I jemu vyřídil světcův vzkaz.

Bratr Silvestr se začal ihned modlit. Po chvíli řekl: »Bůh vzkazuje bratru Františkovi toto: Není povolán k životu poustevníka a aby si žil sám pro sebe. Má přinášet ovoce v duších druhých a mnoho je těch, kteří mají být skrze něho zachráněni.«

Podobně se vyjádřila i sestra Klára.

Když se František touto dvojí cestou dověděl Boží vůli, zůstala pro něho jen jedna myšlenka, věnovat se s celým nasazením všech svých sil spáse duší.

Byla to doba křížových výprav. Oheň nadšení vyvolalo v křesťanství volání: Bůh to chce! Z Francie a Německa přišla dokonce křížová výprava 40 000 dětí. S kříži a prapory a s voláním: Pane, osvoboď svůj svatý hrob! vydaly se na cestu na východ. Jak se jinak nedalo čekat, dětské tažení skončilo nezvratnou tragédií.

Velkým úspěchem křesťanství bylo vítězství křesťanských vojsk nad Saracény u Toleda ve Španělsku v roce 1212. Tím byla zlomena moc půlměsíce nad křížem na Západě.

To samozřejmě zapůsobilo i na křížové hnutí za osvobození Svaté země. Františkovo srdce, již od časného mládí tíhnoucí k rytířství, bylo tím nadšeno. Pojal rozhodnutí, že pojede za moře a připojí se k tomuto podniku.

Jistě při tom nemyslel na vítězství nad Saracény pomocí zbraní. Ležely mu na srdci nesmrtelné duše. Snil o tom, že se vypraví jako vlajkonoš lásky mezi šiky mohamedánů, aby je pouty víry a lásky spojil s Kristem.

Nechtěl však opustit Itálii, aniž by se nejdříve odebral do Říma a setkal se zde s papežem, velkým Inocencem. Chtěl se vydat na cestu jen s jeho souhlasem a požehnáním.

S jedním druhem nastoupil světec cestu do Říma. Během cesty se zastavoval v městech a vesnicích, aby zde hlásal lidem pokoj a spásu.

U vesnice Cannara nedaleko od Assisi viděl za pěkného jarního rána na rozkvetlých větvích stromu velké hejno ptáků. S horlivostí a vesele zpívali svou píseň. Místo aby odletěli, obklopili světce, posadili se na jeho ramena, hlavu a ruce. Udivenému průvodci se zdálo, jako by se skutečnost proměnila v krásný sen, nebo jako by se Adam znovu vrátil do stavu nevinnosti, ve kterém rozmlouval se zvířaty a zvířata s ním a navzájem si rozuměli.

Pro Františka však toto divadlo bylo něčím samozřejmým. Vyzval ptáky, aby umkli, a držel k nim malé kázání. V něm je vyzýval, aby vždycky vděčně chválili Pána. On je šatí a živí s nenahraditelnou láskou. Nakonec požehnal zástupu ptáků, kteří ho pozorně poslouchali. Udělal nad nimi velký kříž a propustil je, aby opět zpívali a létali. Chvilí ještě zůstal stát a díval se za nimi, jak vesele plachtí vzduchem, létají v kruzích a při tom obzvláště radostně jásají. Pak pokračoval ve své cestě.

V Alvianu, místu mezi Orviettem a Orte, chtěl František na náměstí shromáždit lid, aby jim kázal. Ale velké hejno vlaštovek dělalo takový hluk, že mu nikdo nerozuměl.

Tu řekl František: »Sestry vlaštovky, už jste mluvily dost. Teď mlčte a nechte mluvit mne. Buďte zticha až do konce mého kázání!«

A přítomní plni úžasu zažili, jak vlaštovky najednou umkly a nehýbaly se, dokud František neskončil.

František putoval dále podél Tibery. Tak dorazil až do Říma. I tam kázal na ulicích a náměstích. Bylo mnoho těch, kteří se pro jeho slovo a příklad stali jeho následovníky.

Byl mezi nimi i jistý Vilém z Anglie. Vedl tak horlivý a čistý život v následování Krista, že ho Bůh po smrti odměnil jedinečnými zázraky. Zdálo se, že v té době dokonce zastínil Františka. Svůj hrob našel bratr Vilém v Assisi v dolní bazilice u hrobu otce řádu.

(Pokračování příště)

Z LISTU SV. FRANTIŠKA VŠEM DUCHOVNÍM O ÚCTĚ K TĚLU PÁNĚ

(207) Uvědomme si my všichni duchovní, jak velikého hříchu a nevědomosti se mnozí dopouštějí proti nejsvětějšímu tělu a krvi našeho Pána Ježíše Krista a jeho přesvatým jménům a napsaným slovům, která toto tělo svátostně zpřítomňují. Víme, že toto tělo nemůže být, dokud není svátostně zpřítomněno slovem. Vždyť na tomto světě máme a vidíme tělesně z Nejvyššího jen jeho tělo a krev, jména a slova, jimiž jsme byli stvořeni a vykoupeni ze smrti k životu.

(208) Všichni ti pak, kdo spravují tato přesvatá tajemství, a zvláště ti, kdo je spravují bez patriční účty, ať ve svém nitru uváží, jak ubohé bývají kalichy, korporály a plátna, na kterých se obětuje tělo a krev našeho Pána. A mnozí je uchovávají na nedůstojných místech, přenášejí neuctivě, nehodně přijímají a podávají druhým bez rozlišování.

(209) Také jeho napsaná jména a slova bývají někdy pošlapána, protože »člověk smýšlející tělesně nepřijímá ty věci, které pocházejí od Božího Ducha.« (1 Kor 2,14) (...)

Proto se ve všech těchto i v ostatních věcech rychle a důkladně polepšeme. A kdekoli je nejsvětější tělo našeho Pána Ježíše Krista uchovááno nedůstojným způsobem nebo prostě ponecháno ležet, ať je odtud odneseno, uloženo na drahocenně upraveném místě a pečlivě uzavřeno. Stejně tak naleznou-li se napsaná jména a slova Páně na nečistých místech, ať je seberou a uloží na čestném místě.

A my víme, že toto vše máme přede všemi jinými věcmi zachovávat podle příkázání Páně a ustanovení svaté matky církve; a kdo to nedělají, ať vědí, že za to budou muset složit účty v soudný den před naším Pánem Ježíšem Kristem.

Život Kristův (40)

XL. Znamení, která zjevují moc shůry

1) Svatý Augustin, když hovoří o Ježíšových zázracích, které galilejský Mistr vykonal v době svého pozemského života, v jednom velmi zajímavém textu tyto události vykládá jako znamení moci a spasitelské lásky a jako symboly, díky nimž se můžeme povznést do království nebeských skutečností.

„Zázraky, které vykonal náš Pán Ježíš Kristus, jsou božskými díly, která učí lidskou mysl, aby se povznášela od viditelných skutečností, a tak nabyla schopnosti porozumět tomu, kdo je Bůh.“ (AUGUSTIN, *Komentář k Janovu evangeliumu* 24,1)

2) Na tuto myšlenku můžeme navázat, když opětně tvrdíme, že existuje velmi úzká vazba mezi zázraky – znameními, které vykonal Ježíš z Nazareta, a povoláním k víře. Vždyť tyto zázraky dokládaly existenci nadpřirozeného řádu, který je předmětem víry. Ti, kdo byli jejich přímými svědky, a zejména ti, kdo tak říkají „na vlastní kůži“ zakoušeli jejich dobrodiní, se díky nim mohli jakoby přímo dotknout toho, že přirozený řád věcí není celou realitou. Vesmír, v němž člověk žije, se neomezuje pouze na řád věcí, které jsou přístupny našim smyslům nebo našemu intelektu, který je podmíněn smyslovými jsovcy. Zázrak je znamením, že tato normálně člověku přístupná rovina bytí je překračována Mocí shůry, proto také to, co je viditelné a pochopitelné, je podřízeno této Moci shůry. Tato Moc shůry (srov. Lk 24,49), tedy Bůh sám, přesahuje veškerý řád přírody. Tato Moc shůry pořádá věci a zároveň dává člověku na srozuměnou, že člověk má směřovat k Božímú království. Ježíšovy zázraky jsou znameními tohoto království.

3) Zázraky však nestojí v protikladu k silám a zákonitostem přírody. Znamenají pouze jakési pozastavení jejich normální působnosti, což při uskutečňování

zázraku lze bezprostředně zakoušet. Nejde tedy o zrušení těchto zákonitostí. Vždyť zázraky, které jsou popsány v evangeliích, ukazují na to, že existuje Moc, která přesahuje síly a zákonitosti přírody, současně však tato Moc působí v linii potřeb samotné přirozenosti, i když přitom přesahuje běžné schopnosti přirozenosti. Není to právě toto, co se odehrává při každém zázračném uzdravení? Schopnosti sil přirozenosti jsou uvedeny ve skutek prostřednictvím Božího zásahu, který tyto schopnosti povýší nad běžnou míru. To neznamená porušení příčinné síly, již Bůh vybavil věci při stvoření, není to ani překračování zákonitosti přírody, které sám Hospodin ustanovil, nýbrž povyšuje schopnosti působit i přijímat účinky jednání někoho jiného, jak je tomu přesně při popisech jednotlivých uzdravení v evangeliích.

4) Pravda o stvoření je první a základní pravdou naší víry. Není to ale pravda jediná a nejvyšší. Víra nás učí, že dílo stvoření je obsaženo v rámci Božího záměru, který přesahuje omezenost samotného stvoření. Stvoření – zejména člověk, který je povolán k životu v tomto viditelném světě – je otevřeno k věčnému určení, které nám plně zjevuje Ježíš Kristus. V něm je dílo stvoření korunováno dílem spásy (srov. 2 Kor 5,17; Gal 6,15). Kdo je v něm, je novým stvořením, stvořením přesně odpovídajícím pravému Stvořitelovu záměru. Jedná se o obnovu toho, co Bůh učinil na počátku a co v průběhu dějin člověka podlehl kvůli hříchu porušení a znetvoření.

Kristovy zázraky vstupují do projektu nového stvoření, a patří proto do řádu spásy. Jsou to spasitelná znamení, která volají člověka k obrácení a k víře. Díky tomuto obrácení zázraky pak vedou k obnově světa, který byl vydán porušení a vystaven marnosti (srov. Řím 8,19-21). Zázraky se

tedy nezastávají u ontologického pořádku stvoření (*creatio*), kterého se rovněž dotýkají a který rovněž napravují, nýbrž spadají do soteriologického řádu nového stvoření (*recreatio totius universi* – znovustvoření veškerého kosmu), na němž spolupůsobí a o němž jakožto znamení vydávají svědectví.

5) Soteriologický řád (řád spásy) má svůj základní opěrný bod ve vtělení. Rovněž zázraky – znamení, o nichž hovoří evangelia, nacházejí svůj poslední základ ve skutečnosti Bohočlověka. Tato realita a tajemství zároveň v sobě zahrnuje a současně přesahuje všechny zázračné události spjaté s mesiášským působením Ježíše Krista. Lze říci, že samo vtělení je zázrak všech zázraků, radikální zázrak, trvalý zázrak nového řádu stvoření. Vstup samého Boha do prostoru vyhrazeného stvořenému bytí se v události a ve skutečnosti vtělení odehrává a naplňuje jedinečným způsobem. Před zrakem víry se tak stává nekonečně větším znamením než jakékoli jiné zázračné znamení Boží přítomnosti a působnosti v tomto světě. Vždyť všechna tato ostatní znamení, všechny tyto ostatní zázraky mají jako svůj základ právě toto znamení – zázrak vtělení. Tato znamení pak vedou věřící k tomu, aby opakovali to, co píše evangelista Jan v prologu svého evangelia o vtělení: „Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1,14)

6) Jestliže vtělení je základním znamením, na němž závisejí všechna ostatní znamení, která před učedníky i před celým lidstvem vydala svědectví, že se přiblížilo Boží království (srov. Lk 11,20), pak také existuje znamení poslední a definitivní, na něž Ježíš naráží za použití obrazu z příběhu proroka Jonáše: *Jako byl Jonáš v břiše velryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka v nitru země tři dny a tři noci* (Mt 11,40). Tímto znamením je vzkříšení. Ježíš připravoval učed-

níky na toto definitivní a konečné znamení, avšak tato příprava byla postupná a odehrávala se velmi taktickým způsobem. Ježíš učedníky nabádal k diskretnosti a jisté komunikační zdrženlivosti, která měla své opodstatnění až do určeného času. Jistá velmi zřetelná nářezka se nachází po proměnění na hoře: *Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých* (Mk 9,9). Lze si položit otázku, proč Ježíš zvolil tuto postupnou přípravu? Můžeme odpovědět tak, že Ježíš dobře věděl, jak by se celá záležitost zkomplikovala, kdyby jeho apoštolové a ostatní učedníci začali diskutovat o tom, co je to vlastně vzkříšení z mrtvých, na jehož pochopení nebyli ještě dostatečně připraveni, jak je to patrné z komentáře, který nám poskytuje evangelista: *Toho slova se chytily a uvažovali mezi sebou, co to znamená vstát z mrtvých* (Mk 9,10). Kromě toho lze říci, že vzkříšení z mrtvých, byť ohlášené a předpověděné, představovalo vrchol onoho „mesiášského tajemství“, jež chtěl Ježíš zachovat po celou dobu svého života a svého poslání, a to až do okamžiku naplnění a do hodiny vrcholného zjevení, což nastalo spolu se zázrakem zázraků, tedy se vzkříšením z mrtvých, které je podle svatého Pavla základem naší víry (srov. 1 Kor 15,12-19).

7) Po vzkříšení, nanebevstoupení a po seslání Ducha svatého přecházely zázraky – znamení, které konal Kristus, v působení apoštolů a posléze svatých, z generace na generaci. Kniha Skutků nám skýtá mnoho svědectví o zázracích, které vykonal i jméno Ježíše Krista: Petr (srov. Sk 3,1-8; 5,15; 9,32-41), Štěpán (srov. Sk 6,8), Pavel (srov. Sk 14,8-10). Životy svatých, dějiny církve, zejména pak dokumentace ke kanonizačním procesům Božích služebníků, které musejí být podrobeny velmi přísnému historicko-kritickému

Pokračování na str. 14

Radost všech radostí

Svatý Serafím ze Sarova se denně modlil před obrazem Panny Marie pod titulem Radost všech radostí a návštěvníky, které přijímal, zdravil slovy: »Moje radosti...« V litanii lorentánské vzýváme Pannu Marii jako Příčinu naší radosti. Jaká radost se tím miní?

P. Thomas Philip ve svém kázání 5. května 1988 řekl: Je to radost z toho, že můžeme zůstat v lásce.

To jsem vám řekl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla úplná (Jan 15,11). Jakou radost nám Ježíš přeje? Je to radost z toho, že se můžeme procházet krásnou přírodou, hezkým lesem? Nebo bydlet na příjemném místě? Nebo že se můžeme oblékat a žít, jak se nám líbí? Pochází radost jen z přirozených podnětů?

Radost, kterou Ježíš s sebou přináší, je mnohem hlubší radost, je to radost jeho Srdce! Je to radost, kterou si on sám zvolil, kterou přinesl Marii a která žije od zvěstování skrze Marii: radost, že zůstáváme v Bohu.

Ale zdůrazněme, tato radost je neoddělitelná od modlitby. I když jsme pokřtěni, můžeme se po nějakém děsivém snu probudit ve velké úzkosti, s neodbytnou bolestí hlavy a bolestí ve všech údech...Právě v tomto okamžiku je nám Ježíš nablízku a připomíná nám, že jsme byli pokřtěni v Duchu svatém. Zcela vědomě a ze svobodné vůle ho můžeme ihned prosit: »Dej mi radost. Udělám všechno, abych zůstal v radosti!«

Nebeský Otec nám říká: »Nestvořil jsem tě pro smutek, stvořil jsem tě pro radost!

ŽIVOT KRISTŮV

Pokračování ze str. 13

zkoumání i zkoumání ze strany přírodních věd a medicíny, dokládají existenci Moci shůry, která působí v řádu přirozenosti a zároveň jej přesahuje. Jedná se o záračná znamení, která se uskutečnila od apoštolských dob až podnes. Hlavním záměrem těchto znamení je, aby bylo poukázáno na to, že člověk má směřovat k Božím království. Tak se tedy prostřednictvím těchto znamení potvrzuje v různých dobách a za nejrůznějších okolností pravda evangelia a projevuje se spasitelská moc Ježíše Krista, který nepřestává povolávat prostřednictvím církve lidi na cestu víry. Tato spasitelská moc Bohočlověka se projevuje rovněž tehdy, když tyto zázraky – znamení nastávají díky prostřednictvím a přímlově svatých a zbožných lidí podobně jako v Káně Galilejské, kde došlo k zázraku na přímlovu Kristovy Matky.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Chci, abys byl dítě radosti. Ty jsi Ježíšův bratr, Ježíšova sestra, ON byl od věčnosti zplozen v radosti. Ano, chci ti darovat svou radost!« Tato radost je Boží dar. Jedná se tedy o radost, kterou si máme vyprošovat od Boha, a to neúnavně, nejen pouze s důvěrou, ale také s velkou rozhodností.

Apoštolové byli při Ježíšově úzkosti na hoře Olivové, zažili, jak byl odveden jako zločinec, byli krajně zmateni z jeho umučení. Ale během velikonoční doby nám církev ukazuje, jak Ježíš sám přichází, aby apoštolům jasně připomněl, že si je nevyvolil proto, aby byli smutní. On, který jim na počátku svého veřejného působení dal blahoslavenství, chce, aby byli blažení, ovšem blažení jeho láskou, blažení, jako je blažený Bůh, nikoliv blažení jen po lidsku. Radost, kterou Ježíš přináší, je jeho radost.

Prosme Ježíše každé ráno, jakmile se probudíme, o tuto radost. Když se cítíme smutní, skleslí, když se cítíme vystaveni všem možným pokušením, pak prosme vroucně Ježíše: »Ježíši, dej mi svou lásku! Věřím, že jsi mi ve křtu daroval svou lásku. Věřím tomu, že ve svátosti smíření, kterou jsem přijal nebo ke které se chystám, mi daruješ křestní obnovení. Věřím tomu, že jsi mi dal svátosti, abych žil z této lásky! Věřím, že mi v Eucharistii, kterou jsem přijal včera a kterou za několik okamžiků znovu přijmu, chceš dát svědectví o své přítomnosti...«

Připravujeme Ježíši starosti, když dovolíme, abychom nějakým způsobem byli smutní, zatímco můžeme žít v jeho přítomnosti, v jeho blízkosti, pokoušet se myslet na tuto radost z tohoto „být pospolu s ním“. Prosme ho, abychom se přestali příliš zabývat svými osobními potřebami, místo abychom se vraceli k samému prameni této pravé radosti. *Zůstaňte v mé lásce (Jan 15,9).* Ježíš dal všechno, abychom v této lásce mohli zůstat. *Aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla úplná:* není žádné větší radosti než radost našeho Boha. Nikdo na světě nepoznal větší radost než Ježíš. A Maria je ta, která žila z této radosti. Ona je *Příčinou naší radosti; hle, od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení (Lk 1,48)*, protože nese ve svém těle toho, který je Radost.

*Fels 78/2001
Přeložil -lš-*

Služebnice Boží S. M. Eliška Pretschnerová OSF

Z nedávno minulého období totality se pověsti svatosti těší i S. M. Eliška Pretschnerová z Kongregace Školských sester sv. Františka. Křestním jménem Anna, byla dcerou lesníka. Narodila se 26. září 1911 v Nových Zámčích v Čechách v bývalém okrese Městec Králové. Vyrůstala spolu se čtyřmi sourozenci. Vystudovala s výborným prospěchem učitelský ústav sester OSF v Chrudimi. Potom byla přijata do kandidatury zmíněné kongregace v Praze-Břevnově. Při oblačce obdržela jméno Eliška a 13. srpna 1932 složila řeholní sliby. Od té chvíle žila své povolání v plném darování se Bohu službou řeholnímu společenství. Svě vzdělání doplnila maturitou na reálném gymnáziu kongregace v Praze a byla přijata ke studiu fyziky a matematiky na Karlově univerzitě. Studium mohla dokončit až po válce v r. 1945. V době uzavření českých vysokých škol za války vyučovala náboženství v okrajových částech Prahy, po skončení přerušeno studia učila matematice a fyzice na řádovém gymnáziu v Praze na Vinohradech až do jeho zrušení v r. 1948. V této době byla také pověřena úkolem výchovy novicek jako jejich magistra.

V následujících těžkých letech, především při nuceném soustředování sester, jejich internaci a dalších tvrdých likvidačních opatřeních komunistické vlády, byla sestra Eliška pro všechny příkladem svou prostou a neokázalou statečností. Byla vždy tam, kde byla situace nejtěžší. Otevřené srdce, citlivý přístup, pohotovost pustit se i do nejtěžší práce byly velkou podporou vyšším představeným a všem sestřím dodávaly pocit bezpečí. Spolu s jinými sestrami působila v nemocnici v Podbořanech, pak v sociálních ústavech ve Slatiňanech a Budenickách u Slaného.

V roce 1954 byla jmenována provinciální představenou. Sotva skončil 2. vatikánský koncil, starala se sestra Eliška, aby jeho duch oživil a provanul všechna sesterská společenství, pečovala o získání překladů koncilních dokumentů a jejich rozepisování, zvláště pak dokumentu o přizpůsobené obnově řeholního života.

V době přechodného politického uvolnění v letech 1967 až 1969 nedbá varovných hlasů nabádajících k opatrnosti, ale s malou skupinkou odvážných spolupracovníků stála v první linii boje. Je spoluzakladatelkou Sekretariátu řeholních společností, který vykonal velkou práci i při uskutečňování liturgické reformy. Také má zásluhu na přijímání dorostu. Po zrušení Sekretariátu je sestra Eliška podrobena řadě vyšetřování, ale bere všechnu vinu na sebe,

mlčí a nikoho neprozradí. Její služba provinční představené končí v r. 1969.

V r. 1970 je zvolena na řádné kapitule kongregace v Římě generální představenou a zůstává v Římě, což tehdy ještě bylo politicky možné. V této vrcholné službě se projevila eminentně její láska k církvi, ke kongregaci a sestrám. I jako generální představená žila ve františkánské chudobě. Zasloužila se také o českou kolej Nepomucenum v Římě, zachránila ji z finanční tísně a byla i duchovní oporou bohoslovců, kteří cítili stesk po domově bez reálné vyhlídky na návrat. Svou kongregaci řídila moudře, s pokorou a oddaností. Byla zvolena i na další šestileté období. Musela ovšem odjet do vlasti a podat zde žádost o prodloužení pobytu v cizině. Po čtrnáct měsíců zde byla vystavena ponižujícím výslechům a nepřijemným úředním formalitám. Konečně byla cesta do Říma povolena v návaznosti na jednání státních činitelů s Vatikánem.

Sestra Eliška se zasloužila o vypracování Nových konstitucí, které v duchu koncilu správně formulovaly charisma kongregace, posílala do vlasti potřebné informace i literaturu. Tíse a pokorně předala v r. 1983 svůj úřad nově zvolené generální představené, avšak v srdcích sester bez ohledu na národnost zůstala vzorem právě františkánky a služebnice. Vrátila se do vlasti a jejím domovem se stal Hoješín. Měla noční služby u nemocných sester, pracovala fyzicky na zahradě, překládala články z cizojazyčných časopisů a opisovala formační materiály. Postupně přibývalo zdravotních obtíží a bolesti, ubývalo sil. Zemřela 4. 5. 1993 v Hoješíně a byla pochována 8. května na hřbitově ve Slatiňanech

Kongregace Školských sester sv. Františka

ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ V ŽAROŠICÍCH

1. září 2001 – malá pouť ● **8. září 2001 – hlavní pouť**
1. 9. 2001 – 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic; 16.00 hod. modlitba růžence; 16.30 hod. křížová cesta; 17.00 hod. poklona; 18.00 hod. mše svatá a průvod se sochami, svátostné požehnání, rozloučení s poutníky.

8. 9. 2001 – 8.00 hod. mše svatá; 11.00 hod. mše svatá ve slovenštině; 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic; 14.30 hod. modlitba růžence; 15.00 hod. křížová cesta; 16.00 hod. mše svatá; 17.30 hod. poklona; 18.00 hod. koncelebrovaná mše svatá, průvod se sochami a svátostné požehnání; 21.00 hod. mše svatá – v kostele slovensky, na prostranství česky; 22.30 hod. na prostranství setkání mládeže, v kostele zpěvy a modlitby; 24.00 hod. půlnoční mše svatá

9. 9. 2001 – 6.00 hod. ranní chvály; 7.00 hod. mše svatá; 8.30 hod. farní mše svatá na prostranství; 10.00 hod. mše svatá; 11.00 hod. mše svatá; 14.30 hod. litanie, Te Deum a svátostné požehnání. Přijďte ve svých krojích s mariánskými sochami!

Blahoslavená jsi, Panno Maria, žes nosila Syna věčného Otce.

Lomec u Vodňan – velká pouť – neděle 9. září. Pontifikální mše svatá v 10.00 hod. – hlavní celebrant otec biskup Jiří Paďour. Další mše svaté: 8.00, 11.30, 14.00 hod. Po mši svaté odpoledne pobožnost a svátostné požehnání.

Řím přes Padovu a Bolognu, 5. 9. – 11. 9. 2001, polopenze, klimatizovaný autobus, ubytování v centru Říma, **poslední čtyři místa, SLEVA 500 Kč při přihlášení s tímto inzerátem.** KCK MISIE, Masarykova 46, 751 03 Brodek u Přerova, telefon 0641/741150.

Je na čase se rozhodnout. „Jste schopni pro někoho riskovat život? Udělejte to pro Krista.“ (Jan Pavel II.)

Pokud máte zájem o literaturu na téma povolání k zasvěcenému životu pro mladé muže, nebo máte zájem se zúčastnit semináře o rozpoznávání povolání, obraťte se na:

Miles Jesu – mezinárodní katolický institut
 Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/43215265
 email: mjbbrnomen@brn.czn.cz; www.milesjesu.com

Liturgická čtení

Neděle 26. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18–21
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Žid 12,5–7.11–13
 Ev.: Lk 13,22–30

Pondělí 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Sol 1,1–5.8b–10
 Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
 Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 23,13–22

Úterý 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 1 Sol 2,1–8
 Ž 139(138),1–3.4–6
 Odp.: 1a (*Hospodine, ty mě zkoumáš a znáš.*)
 Ev.: Mt 23,23–26

Středa 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19
 Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
 Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
 Ev.: Mk 6,17–29

Čtvrtek 30. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 3,7–13
 Ž 90(89),3–4.12–13.14+17ab
 Odp.: srov. 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
 Ev.: Mt 24,42–51

Pátek 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 4,1–8
 Ž 97(96),1+2b.5–6.10.11–12
 Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
 Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 1. 9. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Sol 4,9–11
 Ž 98(97),1.7–8.9
 Odp.: srov. 9 (*Hospodin přišel soudit národy podle práva.*)
 Ev.: Mt 25,14–30

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
 do první modlitby dne: 26. 8. 27. 8. 28. 8. 29. 8. 30. 8. 31. 8. 1. 9.

Antifona	812	1768	1734	1487	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	1769	1734	1487	873	889	1666
Antifony	813	828	843	1487	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1770	1735	1488	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	712	1485	1486	1488	877	894	1669
Prosby	817	1771	1724	1488	878	894	1655
Záv. modlitba	712	1485	1486	1489	878	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	865	882	898	913

Nešpory: SO

Hymnus	807	821	1774	1736	1489	883	900	915
Antifony	808	822	838	853	1489	884	900	916
Žalmy	808	823	838	853	1715	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1777	1737	1490	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1485	1486	1490	887	904	713
Prosby	811	826	1778	1731	1490	888	904	918
Záv. modlitba	712	712	1485	1486	1489	888	904	713
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
e-mail: knihy@maticecm.cz

Jaroslav Studený:

DESET LET NAŠÍ BOHOSLUŽBY

Budete stavět nový kostel, kapli? Opravovat? Rozhlížíte se, jak to udělali jinde? Na Moravě určitě narazíte na ty, kteří to udělali již mnohokrát: Mons. ThDr. J. Studeného, arch. J. Kováře a stavitele V. Křesinu. Prazákladem jejich obdivuhodné stavitelské mise je postoj: Kostely skrze nás staví Bůh.

„Tato kniha nechce popisovat kostely po stránce architektonické, ale spíše chce zdůraznit duchovní rozměr a obsah Božího domu... Kostelní prostory skrývají tajemství Boha... Podstatné pro každý kostel je, že je to místo setkání s Bohem, místo prožívání tohoto setkání s Všemohoucím... Bez pokoření, bez ponížení, bez bolesti a slz nevyroste nic velikého ve službě Bohu... On musí růst a já se zmenšovat... Všechno ke cti a slávě Boží a k oslavě Panny Marie.“

Olomouc, brož., A5, křídový papír, barevné foto, 253 str., 220 Kč

a sedmi bolestem P. Marie, růženec, křížovou cestu s rozjímáním podle K. Emmerichové, Mariánské meditace Karla IV., několikery litanie, nověnu, korunku a devítihodinovou pobožnost k Pražskému Jezulátku, přímluvy, poučení o odpustcích, přípravu ke svatě zpovědi, modlitbu před svátostí smíření a po ní, modlitby za různé stavy a v různých potřebách, v nemoci, utrpení, před smrtí, za zemřelé...

Uživatel Modlitební knihy se bude modlit se žalmistou, se svatými Augustinem, Františkem, Alfonsem, Ant. M. Claretem, Ignácem, Alfonsem Pereirou aj., se Sv. otcí od Lva XIII. po Jana Pavla II., s otcí koncilu – s celou církví.

Karmelitánské nakladatelství, brož., obálka im. kůže,
A6, 270 str., 99 Kč

MODLITEBNÍ KNIHA

Sestavila R. Kouřimová, úvod P. V. Kodet O.Carm.

„Církev nabízí své bohatství formulovaných modliteb, které jsou pro nás velkou pomocí, ať už jako inspirace pro naši osobní modlitbu, nebo jako prostor pro naše vnitřní prožívání. Častokrát jsou to modlitby staletými osvědčené a nesou v sobě i jakýsi vnitřní náboj z modliteb předešlých generací.“

Knížka kapesního formátu v dárkové úpravě nabízí základní modlitby, mši sv. (i v latině), modlitby k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, pobožnosti a úkon odevzdání Božimu Milosrdenství, modlitby k P. Marii – Růži mystické, pobožnosti k sedmi radostem

NOVINKA

ČTYŘI NOVÉNY

K PANNĚ MARIÍ KARMELSKÉ

Škapulír Panny Marie

na pozadí textů Pisma svatého

Uspořádal P. Gorazd Cetkovský O.Carm.

Oděv symbolizuje způsob života – Maria darem škapulíře karmelskému řádu (ale též laikům, kteří mohou tuto svátostinu nosit i ve formě patriční medailky) ukazuje: stojím při vás, můžete počítat s mou ochranou. Devítidenní pobožnosti, přímluvné či prosebné, vycházejí z úryvků Pisma sv., modlitby je spojují s tematikou škapulíře, vedou k rozjímání, k osobní modlitbě. Zaměření a názvy novén: Zacházení se šatem jako symbol, Šat Ježíšův, Dějiny spásy – Bůh obnažuje i obléká, Spása jako obléknutí novým šatem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 46 str., 39 Kč

Novinka

Maticce cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Pónoš, 779 00 OLOMOUČ 9

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nevezveřejněné příspěvky nevracíme.